

Европейски съюз

ОПАК. Експерти в действие

Европейски социален фонд
Инвестиции в хората

НАРЪЧНИК

на достигнатите общи решения от проведените работни срещи /кръгли маси/ с участието на съдии от Административните съдилища - Хасково, Пазарджик и Смолян по проблеми, свързани с правоприлагането по административнонаказателни дела, по които административните съдилища действат като касационна инстанция

Този документ е създаден в рамките на проект „Компетентни съдии и съдебни служители – гаранти за качествено правораздаване“, който се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Административен капацитет“, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския социален фонд.

НАРЪЧНИК

на достигнатите общи решения от проведените работни срещи /кръгли маси/ с участието на съдии от Административните съдилища - Хасково, Пазарджик и Смолян по проблеми, свързани с правоприлагането по административнонаказателни дела, по които административните съдилища действат като касационна инстанция

Проект „Компетентни съдии и съдебни служители - гаранți за качествено правораздаване”, изпълняван в партньорство от Административните съдилища – Хасково, Пазарджик и Смолян, финансиран по Договор с рег. № 12-24-5/17.04.2013г., се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Административен капацитет”, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския социален фонд.

Представените по проекта мнения и становища не отразяват становището на Управляващия орган на Оперативна програма „Административен капацитет” и/или на Европейската комисия, а само на лицата, работили по проекта.

Настоящият наръчник е изготвен на база достигнатите общи решения от проведените в рамките на проект „Компетентни съдии и съдебни служители – гаранți за качествено правораздаване” три работни срещи /кръгли маси/ с участието на съдии от Административните съдилища - Хасково, Пазарджик и Смолян. Решенията са достигнати по проблеми, свързани с правоприлагането по административнонаказателни дела, по които административните съдилища действат като касационна инстанция.

В случаите, когато даден спорен въпрос е бил предмет на решаване в касационно с административнонаказателен характер дело, след достигнатото общо решение е публикуван и текстът на съдебния акт по въпросното дело.

Изразените в настоящия наръчник мнения не са задължителни в процеса на правоприлагане от съдиите в Административните съдилища – Хасково, Пазарджик и Смолян.

СПИСЪК

на използваните съкращения

КТ – Кодекс на труда

НК – Наказателен кодекс

АПК – Административнопроцесуален кодекс

ГПК – Граждански процесуален кодекс

НПК – Наказателно-процесуален кодекс

ЗАНН – Закон за административните нарушения и наказания

ЗАвтП – Закон за автомобилните превози

ЗАДС – Закон за акцизите и данъчните складове

ЗЕС – Закон за електронните съобщения

ЗДвП – Закон за движението по пътищата

ЗМ – Закон за митниците

ЗМГО – Закон за марките и географските означения

ЗНА – Закон за нормативните актове

АНО – административнонаказващ орган

АУАН – акт за установяване на административно нарушение

ЕФ – електронен фиш

НП – наказателно постановление

ГКПП – граничен контролно-пропускателен пункт

МПС – моторно превозно средство

I. При разглеждане на административно-наказателната преписка след прекратяване на наказателното производство за престъпление, обвързан ли е административнонаказващият орган, респ. контролиращият съд от констатациите, посочени в постановлението на прокурора, с което е прекратено наказателното преследване?

Нито административнонаказващият орган, нито контролиращият съд са обвързани от постановеното от прокурора прекратяване на наказателното производство за престъпление, с което преписката е изпратена за вземане на отношение от компетентния да наложи административно наказание орган. Прекратителното постановление на прокурора, касаещо липсата на осъществено престъпление, не е задължително за административнонаказващия орган и съда в производствата по ЗАНН, тъй като с постановлението за прекратяване на наказателното производство съответният прокурор се произнася относно липсата на престъпление. Тази преценка не включва в себе си и такава за наличие или неналичие на осъществено със същото деяние административно нарушение / пример - престъплението по чл. 234, ал. 1 от НК и нарушението по чл. 123, ал. 1 от ЗАДС/, най-малкото поради това, че преследването на административните нарушения не е в компетентността на прокуратурата. Наред с това, административнонаказващият орган не се явява страна в наказателното производство, респ. постановеното от прокурор прекратително определение не я обвързва.

Р Е Ш Е Н И Е
№ 446/07.11.2013г., гр. Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Хасково на девети октомври през две хиляди и тринадесета година, открито заседание, втори касационен състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВА БАЙНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВАСИЛКА ЖЕЛЕВА

2. КРЕМЕНА КОСТОВА-ГРОЗЕВА

Секретар: М. Ч.

Прокурор: Елеонора И.

като разгледа докладваното от съдията Костова-Грозева к.а.н.д. №452 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе взе предвид :

**Производството е по реда на чл.63 ал.1 изр.2 от
ЗАНН и глава XII, чл.208 и сл. от АПК.**

Обжалваното решение

С Решение № 618/08.07.2013г., постановено по нахд №490/2013г., Районен съд – Свиленград потвърдил Наказателно постановление №269/2013г. от 09.04.2013г. на Началника на Митница – Свиленград, с което за нарушение на чл.123, ал.1 от Закона за акцизите и данъчните складове /ЗАДС/ и на основание същата разпоредба, на Е.А.Н. *** било наложено административно наказание „глоба” в размер на 6 433,92

лв., а на основание чл.124, ал.1 от ЗАДС били отнети в полза на Държавата цигари „Ракел слимс” – 615 бр. кутии и цигари „Голд маунт” бр. 244 кутии.

Обстоятелства по обжалването

Срещу така постановено решение била подадена касационна жалба от наказаното лице, чрез пълномощника му адв.Ш., в която се навежда оплакване за неправилност на обжалвания съдебен акт.

В касационната жалба се твърди, че Свиленградският районен съд не отчетел допуснатите съществени нарушения в хода на процедурата по издаване на процесното НП. В тази насока се аргументира, че в съдържачото се в постановление описание на вмененото в отговорност на касатора деяние липсвали ясни и конкретно изложени факти, които да очертават състава на извършено нарушение. Посочените от наказващия орган обстоятелства били архаични и неясни до такава степен, че от същите не можело да се прецени кои от описаните в НП действия били окачествени като осъществяващи състава на нарушението, в извършването на което било уличено наказаното лице. Ето защо, пестеливостта и абстрактността на даденото от АНО описание на деянието водели до липса на предмет на доказване, респ. възпрепятствали касатора адекватно да се брани срещу фактите, имащи отношение към вмененото му в отговорност деяние.

На следващо място се твърди, че Свиленградският районен съд не отчетел и следващо допуснато в хода на процедурата по издаване на процесното НП процесуално опущение. Последното се състояло в

това, че предметът на нарушението не бил иззет по предвидения в ЗАНН ред, който нормативен акт от своя страна препращал към правилата на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/. Отнемането на въпросните стоки било осъществено чрез съставянето на разписка, без осигуряването на присъствието на поемни лица и без съставяне на протоколи за извършване на това действие по предвидения за това процесуален ред. Наред с това, не можела да се приеме и тезата, че митническите служители, иззели вещите предмет на нарушението, всъщност задържали същите, доколкото посочените органи не притежавали подобни правомощия, съгласно ЗАДС. Ето защо, след като по делото липсвали каквито и да било доказателства относно това какви стоки били иззети, какво било тяхното количество и вид, къде се намирали и т.н., то и предметът на вмененото в отговорност на касатора нарушение останал изцяло недоказан.

Поради изложените съображения се моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което да бъде отменено процесното НП.

В с.з. касаторът, редовно призован не се явява. В постъпила от процесуалния му представител молба, се заявява поддържането на касационната жалба по изложената в същите оплаквания.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител. В постъпила от пълномощник молба, се ангажира становище за неоснователност на касационната жалба, поради което се моли обжалваният съдебен акт да бъде оставен в сила.

Представителят на ОП - Хасково дава мнение за неоснователност на касационната жалба и пледира

проверяваното решение като правилно и законосъобразно да бъде оставено в сила.

Правни съображения

Съдът въз основа на събрания по делото доказателствен материал, обсъден в неговата цялост и взаимна връзка, намира жалбата за допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Касационната жалба се явява неоснователна по следните съображения:

С процесното наказателно постановление, отговорността на касатора е ангажирана за това, че на 29.04.2012г. на ГКПП „Капитан Петко Войвода”, при извършване на щателна митническа проверка на управлявания от Е.А.Н. лек автомобил марка „Ф.”, модел „Г.” с ДКН ТХ.... ХК, било установено, че това лице държи укрита в автомобила общо 859 кутии цигари, от които 615 кутии от марката „Raquel Slims” и 244 кутии цигари от марката „Gold Mount”, необлепени със задължителен акцизен бандерол, съгласно чл.25 от Закона за тютюна и тютюневите изделия. Деянието било квалифицирано от наказващия орган като нарушение на чл.123, ал. 1 от ЗАДС.

От установената пред районния съд фактическа обстановка, обективните белези на деянието се доказват. Спорният въпрос по делото е относно субективния елемент от състава на вмененото административно нарушение. Даденият от районният съд отговор касационната инстанция намира за правилен и съобразен със събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Възраженията на касатора, които се повдигат пред настоящата инстанция се свеждат единствено до

твърдения за неяснота на описанието на процесното деяние, която не позволявала определянето на предмета на доказване, както и че постановеното отнемане в полза на Държавата на предмета на нарушението, не било съобразено с процесуалните изисквания на ЗАНН, респ. НПК.

По така дефинираните спорни въпроси, настоящата инстанция приема следното:

Както се сочи по-горе в решението, от даденото от АНО във въпросното НП описание на вмененото в отговорност на касатора деяние, се установява, че същото се състои в това, че Е.Н. на 29.04.2012г. при проверка на ГКПП „Капитан Петко Войвода” държи акцизни стоки – тютюневи изделия, в установеното общо количество от 859 кутии цигари, които не са облепени с акцизен бандерол. В този смисъл възраженията за неяснота на даденото описание на нарушението, доколкото те не са и конкретизирани, се явяват изцяло неоснователни. Всички обективни белези на вмененото в отговорност на касатора нарушение този съд намира за пределно ясно, точно и безпротиворечиво посочени.

Относно второто възражение, касаещо фактическите действия по отнемане на предмета на нарушението не по предвидения от закона ред, касационната инстанция приема, че подобно възражение няма никакво отношение към законосъобразността на процесното наказателното постановление. Със същото действително е постановено, съобразно нормата на чл.124, ал.1 от ЗАДС, че откритите в управлявания от наказаното лице акцизни стоки – определени по вид и количество, без залепен бандерол, какъвто по отношение на тютюневите изделия е задължителен, подлежат на отнемане в полза

на Държавата. Това разпоредено отнемане представлява основание за извършването на самите фактически действия по изпълнението му, респ. действията, като последващи основанията, не могат да предизвикат неговата незаконосъобразност.

По гореизложеното касационната инстанция приема, че правилно районният съд потвърждава изцяло процесното наказателно постановление. Ето защо обжалваното решение като валиден, допустим и нестрадащ от релевираните от касатора пороци, следва да се остави в законна сила.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63 ал. 1 изр. II – ро от ЗАНН, съдът:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №618/08.07.2013г., постановено по нахд № 490/2013г. по описа на Районен съд- Свиленград.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: О. М.

2.

Особено мнение на съдията - докладчик Кремена
Костова-Грозева

Не съм съгласна с правния извод на РС за потвърждаване на наказателно постановление №269/13 от

09.04.2013г. на Началник Митница Свиленград, като законосъобразно, както и с правния извод на болшинството от касационния състав за оставяне в законна сила на това решение.

Считам, че съдебният акт на въззивния съд е порочен, като противоречащ на материалния закон и спрямо него е налице основание за отмяната му по см. на чл.348, ал.1, т.1 от НПК.

Безспорен факт по делото е, че след установяване на извършеното деяние от лицето Е.Н. *** и без да има съставен АУАН за нарушение по ЗАДС преписката е изпратена в Митница Свиленград за образуване на досъдебно производство №53/2012г. за извършено от Н. престъпление по чл.234, ал.2, т.1, вр. с ал.1 от НК. По това ДП са извършвани редица процесуално-следствени действия от разследващия митнически инспектор, който със свое заключително постановление от 26.11.2012г., в което подробно се описва извършеното деяние с неговите обективни и субективни елементи, се постановява изпращане на въпросното ДП /пр.пр.№685/2012г./ на РП - Свиленград с мнението за предаване на обвиняемия Е.Н. на съд за извършено от него престъпление по чл.234, ал.2, т.1, вр. с ал.1 от НК.

След постъпване на цялата пр.пр. №685/2012г./ ДП №53/2012/ наблюдаващия прокурор М.К. издава постановление за прекратяване на наказателното производство, водено против Е.Н. за въпросното престъпление по НК с основния мотив, че макар деянието от обективна страна да съставлява престъплението по чл.234, ал.1 от НК, то „не така стои въпроса относно авторството на престъпното деяние спрямо цялото количество цигари.”. В това постановление още се

приема, че „други доказателства, от които да се направи безспорен извод, че обвиняемият е знаел за наличието на акцизни стоки без бандерол, не са събрани, т.е. не са налице достатъчно данни, които да образуват едно хармонично цяло, че цигарите са държани единствено и само от обвиняемият. /Н./”.

Това постановление след влизането си в сила е изпратено на Митница Свиленград с писмо, входирано там на 17.01.2013г. за произнасяне по констатирано административно нарушение.

Процесното наказателно постановление е издадено в срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН, доколкото е издадено в хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, т.е. без съставяне на АУАН, но въз основа на прекратително постановление на прокуратурата. В този смисъл няма допуснато съществено нарушение, което да е основание за отмяна на процесното постановление. Съществено нарушение обаче се допуска от наказващия орган, доколкото същият не извършва правилна преценка на приложимия закон.

Видно от обективизираната в наказателното постановление фактическа обстановка, тя изцяло преповтаря тази, която се обективира в прокурорското постановление. Т.е. в този случай и наказващият орган и наблюдаващият прокурор приемат, че е налице извършено от обективна страна следното - държане на акцизна стока без бандерол, когато такъв се изисква по закон. Това деяние обаче е въздигнато в престъпление, съгласно чл.234, ал.1 от НК, когато представлява немаловажен случай, какъвто се явява и конкретния случай, с оглед факта, че количеството на акцизната стока е значително, съотв. то е и на значителна стойност, а от там дължимият се акциз също.

Деянието, което като обективни белези се определя от законодателя като престъпление по чл.234, ал.1 от НК, според същия законодател съставлява и административно нарушение по см. на чл.123, ал.1 от ЗАДС. Същественото обаче е, че изпълнителното деяние е едно и също и то все се осъществява чрез държане. При това положение, доколкото в настоящият случай наказателното производство за престъпление по чл.234, ал.1 от НК, което е водено срещу лицето Е.Н. е прекратено с изричен мотив, че не се доказва субективният елемент от състава на престъплението, т.е. не се доказва вината на този деец, считам, че е изцяло недопустимо, даже против закона Митница Свиленград, като административно-наказващ орган, без да събира каквито и да е други доказателства за вината на Н., а само въз основа на тези, послужили по ДП №53/2012г., да приема, че Н. все пак извършва виновно административно нарушение на чл.123, ал.1 от НК, като държи посоченото количество акцизни стоки, без бандерол, за които обаче такъв е задължителен и да го накаже с предвиденото наказание „глоба”, което дори е предвидено и като наказание в състава на чл.234, ал.1 от НК.

Следвало е след изпращане на пр.пр. в Митница Свиленград да се извърши внимателен прочит на цялата документация и ако се е целяло издаване на акт против Е.Н., е следвало да се извърши преценка дали е законово допустимо същият да подлежи на наказване по реда на чл.123, ал.1 от ЗАДС, при условие, че е налице прекратително постановление на прокуратурата против това лице, с мотива, че не се доказва факта, че той знае, че държи такива стоки без бандерол, или е следвало спрямо това лице да се ангажира и търси отговорност

за друго административно нарушение, напр. това по чл.233 от ЗМ, ако са налице обективните критерии за това, доколкото по см. на ЗАНН, с едно деяние могат да се осъществяват съставите на няколко административни нарушения.

Ето защо считам, че издаденото процесно наказателно постановление спрямо лице, по отношение на което е признато с влязъл в сила акт на прокуратурата, че не е деец на вмененото му деяние-държане на акцизна стока без бандерол, се явява постановено в нарушение на закона, още повече и с допълнителния мотив, че административно-наказателното производство се стартира именно с факта на прекратено наказателно производство, в който случай не се издава АУАН, а за такъв служи прокурорското постановление.

По тези доводи счита, че РС потвърждава едно незаконосъобразно наказателно постановление, поради което приемам, че в този случай е налице неправилно прилагане на закона, а изградените от него изводи за безспорна доказаност на нарушението и от обективна и от субективна страна, не се уповават нито на закона, нито на събраните доказателства по делото. Ето защо неговият акт подлежи на отмяна, ведно с отмяна и на порочното наказателно постановление.

Съдът е длъжен да съобразява всички обективни факти, които са налични по делото. Няма значение какво е дълбокото му вътрешно убеждение относно вината и авторството на конкретното деяние, ако в делото се съдържат безспорни данни, че не се доказват по безспорен начин вината на това лице, съотв. неговото авторство.

В контекста на данните за множеството осъдителни

решения против страната ни, постановени от Съда по правата на човека в Страсбург, считам, че всички институции следва да съблюдават и прилагат КЗПЧОС и протоколите към нея, доколкото в своите актове съм аргументирала, че тези международни норми, ратифицирани от Р.България, съотв. задължителни за нейните субекти, следва да се съблюдават и в производствата по административно наказване. Налице е вече практика /вж. делото Луоко/, където Съдът по правата на човека, изрично приема, че и по отношение на административно-наказателната репресия на една държава, намират приложение нормите на КЗПЧОС.

Доколкото в Протокол №7 към КЗПЧОС се приема, че никой не може да бъде осъден отново за престъпление, за което е оправдан вече, прилагайки по аналогия на по силното, следва да се приема, че щом е налице акт на надлежен орган, с който той оправдава конкретно лице в извършването на конкретно престъпление, няма как, на това лице за същото деяние, но вече като административно нарушение, повторно да се повдига обвинение, макар и административно-наказателно.

II. След като едно деяние е обявено за престъпление, а маловажният му случай за административно нарушение, допустимо ли е при прекратяване на наказателното производство поради отсъствието на елемент от фактическия състав, извън маловажността на случая, същото деяние да бъде квалифицирано като административно нарушение, респ. деецът му санкциониран с издаването на НП?

В случаите на прекратено от прокурор наказателно производство за престъпление, чийто маловажен случай съставлява административно нарушение, дори и наказателното преследване да е прекратено поради липсата на елемент от фактическия състав на престъплението, а не поради маловажността на случая, то няма пречка за провеждането на административно-наказателното производство, респ. за наказването на извършителя по административнонаказателен ред. В случай обаче, че наред с издаването на НП бъде отменено и прекратителното постановление на прокурора и по отношение на извършителя бъде осъществена и наказателна отговорност с влязла в сила присъда, то е ще е налице конкуренция между присъдата и постановлението. Тази конкуренция следва да се реши или чрез отмяната на НП от съда, в случаите на висящност на съдебното производство по обжалване на НП или по реда за възобновяване на административнонаказателното производство и отмяната на постановлението, с оглед наличието на ново обстоятелство - влязлата в сила присъда за същото деяние. Следва да се има предвид, че съдът в производствата по ЗАНН, дори да установи, че деянието, за което е издадено НП не представлява

маловажен случай, който да изпълнява състава на административно нарушение, не следва да сезира отново прокуратурата, която вече се е произнесла с постановление за прекратяване на наказателното производство, но не поради маловажността на случая, тъй като подобно действие би било недопустимо. В НПК са предвидени изрични правила за проверка на прекратителните постановления на прокуратурата, в който смисъл е недопустим косвеният контрол от съда разглеждащ издаденото НП, върху прекратителния акт на прокуратура. Поради това следва да се приеме и че нормата на чл. 33, ал. 2 от ЗАНН е относима единствено към административнонаказващия орган, но не и към съда.

III. Хипотезата за постановен от прокурора отказ за образуване на наказателно производство следва ли да сеприравнинатази, визирана в чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, при която е допустимо административнонаказателното производство да започне и без съставянето на АУАН? В разглеждания случай, спират ли да текат сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН за образуване на административнонаказателното производство за времето, за което преписката е била на разглеждане в прокуратурата?

Хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН съставлява едно изключение от общия ред за образуване на административнонаказателното производство. Поради това, тази норма следва да се тълкува и прилага стриктно. В този смисъл не може да бъде отпочнато административнонаказателното производство по реда на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, т. е. без съставянето на АУАН в случаите, при които процедурата е започнала след изпращане на преписката от прокурор, който е постановил отказ за образуване на наказателно производство за въпросното деяние. В разглеждания случай следва да се приеме също, че когато, макар материалите за осъщественото деяние да се намират в прокуратурата, но последната не е образувала наказателно производство, то след постановяването на отказа за отпочването на такова, няма основание за спиране на сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

IV. Приложими ли са в производствата по ЗАНН, на основание препращащата норма на чл. 84 от с. з., процесуалните правила на НПК за назначаване на преводач и извършване на превод?

Препращането в чл. 84 от ЗАНН към правилата на НПК, се отнася единствено за съдебното производство при проверка на наказателни постановления и електронни фишове. Поради това и процесуалните правила на НПК за назначаване на преводач и извършване на превод са приложими при съдебното обжалване на актовете, с които се ангажира административнонаказателната отговорност на лицата.

Относно правилата за извършване на превод в производството пред административнонаказващия орган, е достатъчно удостоверяването на извършения превод на АУАН на нарушителя, който не владее български език, чрез посочването в акта на индивидуализиращите преводача данни и полагането на подпис от последния. По този начин се осигурява в пълна степен правото на защита на дееца да разбере в извършването на какво деяние е обвинен, както и възможността да даде възражения по констатациите по акта. Въпросът дали преводачът владее езика, на който е удостоверил чрез полагането на подписа си извършения от него превод, може да бъде изследван при изрично оплакване в тази насока от съда.

Р Е Ш Е Н И Е
№ 130/10.04.2013г., гр. Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Хасково, в открито заседание на двадесети март две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА ТОЧКОВА

ЧЛЕНОВЕ: ПЕТЯ ЖЕЛЕВА

ЦВЕТОМИРА ДИМИТРОВА

при участието на секретаря: Д.Д. и в присъствието на прокурор – Георги Гешев при ОП-Хасково, като разгледа докладваното от съдия Димитрова к.а.н.д. № 77 по описа на съда за 2013 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК във вр. с чл.63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба С.Б., гражданин на Норвегия, чрез процесуален представител срещу Решение № 1148/02.01.2013г. по нахд № 1106 по описа за 2012 г. на Районен съд, гр. Свиленград, в частта в която е потвърдено НП № 2142/2012 от 15.11.2012г. на Началник Митница Свиленград.

В жалбата се излагат се съображения, че съдът неправилно е приложил материалния закон. Твърди се, че РС - Свиленград е възприел фактическа обстановка, която не кореспондира със събрания доказателствен материал

по делото. Неправилно съда кредитирал показанията на актосъставителя, че жалбоподателя владее турски език, на който език той свободно е разговарял с него. Акта бил съставен в присъствието на свидетел по акта и без присъствието на преводач на езиците, които в действителност владеел жалбоподателя - персийски и норвежки. Подписването на АУАН, предявяването му и получаването на наказателното постановление били извършени в грубо нарушение на изискванията на ЗАНН. Владеенето на елементарни познания на турски език и английски език не освобождавали административно-наказващият орган да назначи преводач. По изложените съображения се иска отмяна на обжалваното решение на районния съд в оспорената му част и отмяна на наказателното постановление в потвърдената му част, като неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът по касационната жалба Митница Свиленград, чрез процесуален представител ангажира становище за неоснователност на подадената жалба.

Становището на представителя на Окръжна прокуратура – Хасково е за неоснователност на жалбата. По същество пледира за оставяне в сила на обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Касационната инстанция, като се съобрази с нормата на чл. 218, ал. 1 от АПК, обсъди наведените от касатора касационни основания, а съобразно правилото на чл. 218, ал. 2 от АПК извърши и служебна проверка относно допустимостта, валидността и съответствието на решението с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна, срещу неблагоприятен за нея

акт, поради което е допустима. Разгледана по същество същата е частично основателна.

С атакуваното Решение № 1148 от 02.01.2013г. по нахд № 1106/2012г. по описа на Районен съд – Свиленград, е изменено Наказателно постановление № 2142/2012 от 15.11.2012г. на Началник Митница Свиленград, като последното е отменено в частта с която за обезпечение на част от наказанието ”Глоба” е задържана сумата в размер на 1600 лева и е потвърдено същото в останалите му части, с които на основание чл. 233, ал.4, ал.1 и ал.6 от ЗМ от касатора са отнети стоките предмет на нарушението - дънкови панталони и чорапи, отнето е в полза на държавата моторното превозно средство послужило за превозване на стоките предмет на нарушението, а именно товарен микробус марка ”Мерцедес Бенц Спринтер” с рег. №, черен на цвят с № на рамата WDB....., наложено е административно наказание ”Глоба” в размер на 9489.98 лева и са задържани от С.Б. за обезпечение на част от глобата по пункт трети от НП 44 комплекта автомобилни гуми и джанти, като са му върнати 40 комплекта автомобилни гуми и джанти.

За да постанови този резултат, съдът приел, че в хода на административно-наказателната процедура не са допуснати съществени процесуални нарушения даващи основание за отмяна на издаденото наказателно постановление на това основание, като приел за неоснователни възраженията на жалбоподателя че не е разбрал в какво точно го обвиняват, тъй като нямало преводач от и на езика който владеел. Въззивния съд изложил съображения, че дадената от административно наказващият орган правна квалификация е правилна, като от доказателствата по делото безспорно се установява

извършването на вмененото на С.Б. административно нарушение осъществяващо от обективна и субективна страна състава на чл. 233, ал.1 от ЗМ. Въззивният съд приел, че правилно е определено и индивидуализирано наложеното административно наказание „Глоба” в минималния определен от закона размер. По отношение, отнемането в полза на държавата на стоките предмет на нарушението, съда изложил съображения, че са отнети правилно и в унисон с разпоредбата на чл. 233, ал.4 от ЗМ, както и че правилно на основание чл. 233, ал.6 от ЗМ е отнето в полза на държавата моторното превозно средство послужило превоз на на стоките. В тази насока съда съпоставил стойностите на предмета на нарушението и тази на п.п.с. съобразно митническата им стойност и направил преценка, че стойността на м.п.с. съответства на стойността на стоките, доколкото не превишава двукратният им размер. Правилно според РС - Свиленград на жалбоподателя били задържани 44 комплекта губи и джанти и били върнати 40 комплекта автомобилни гуми и джанти, като съда приел за неоснователни възраженията на С.Б., че последните не са върнати, тъй като и към този момент НП не било влязло в сила. По тези съображения съда потвърдил наказателното постановление в тези му части и го отменил в частта, с която се задържала сумата от 1600 лева като обезпечение за наложеното административно наказание ”Глоба”, предвид установеното по делото, че сума в такъв размер в действителност не е била внасяна.

Касационната инстанция намира обжалваното решение за постановено при изяснена фактическа обстановка, като относимите факти са възприети въз основа на допустими доказателствени средства, събрани

по изискуемия процесуален ред. Споделят се изводите на районния съд, че от събраните по делото доказателства се установява извършването на описаното в АУАН и НП нарушение. Мотивите на съда в тази насока са подробни и изчерпателни, поради което настоящия съдебен състав не намира за необходимо да ги преповтаря, още повече че пред касационната инстанция този въпрос не и е спорен. Доводите на касатора в жалбата са свързани изцяло с допуснати в хода на административно-наказателната процедура съществени нарушения на административно-производствените правила, свързани с не назначаване на преводач на лицето визирано в АУАН за нарушител, респ. непревеждането му, както и на издаденото наказателно постановление, на разбираем за него език.

Тези възражения не могат да бъдат споделени. Чл. 84 от ЗАНН предвижда, че доколкото няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс. Действително нормата на чл. 84 от ЗАНН е препращаща към НПК, но действието и е с ограничен обхват- само относно изрично посочените в нея случаи.

Видно от текста на разпоредбата, същата не съдържа указание за препращане към правилата на НПК относно назначаването на преводач и извършването на превод на невладеещите български език лица на разбираем за тях език. В този смисъл нормата на чл. 21 НПК не намира

приложение съгласно чл. 84 ЗАНН, както по отношение превод на АУАН, така и по отношение превод на НП.

Същевременно, макар и правилата на ЗАНН изрично да не предвиждат извършването на превод по отношение на лицата, невладеещи български език, то доколкото връчването на АУАН има за основна своя цел запознаване на посочения нарушител с констатациите на актосъставителя, респ. с упражняването на редица права и задължения, то запознаването на нарушителя със съдържанието на акта на разбираем език е условие за надлежността на връчването. От събраните по делото гласни доказателства е видно, че АУАН е преведен на турски език на жалбоподателя, а НП на английски език. От приетите по делото доказателства и най-вече Заявление вх. №С94-0190 от 17.08.2012г., което касатора е депозирал пред Митница Свиленград, е видно, че същият владее говоримо английски и турски език. Следователно АУАН и НП са преведени на жалбоподателя на разбираем за него език и не е допуснато твърдяното съществено нарушение на процесуалните правила. Освен това жалбоподателя се е възползвал от правото си и е подал жалба срещу издаденото наказателно постановление в законоустановения 7-дневен срок, поради което по никакъв начин не е било нарушено правото му на защита срещу санкционният акт.

Предвид изложеното, решението на РС - Свиленград се явява правилно и в частта, с която е потвърдено отнемането в полза на държавата на стоките предмет на нарушението и задържането за обезпечение на наложеното наказание „Глоба” на 44 комплекта автомобилни гуми и джанти. Правилно е решението и в частта в която е потвърдено връщането на жалбоподателя

на 40 бр. автомобилни гуми и джанти. Възраженията, че касатора не е получил същите, респ. отразеното в НП не отговаря на действителното фактическо положение са неоснователни, доколкото същите могат да бъдат върнати едва след влизане в сила на НП.

Настоящата съдебна инстанция счита решението на РС - Свиленград за неправилно в частта, в която е потвърдено наказателното постановление, с което в полза на държавата е отнето м.п.с. послужило за превоз на стоките предмет на нарушението, а именно товарен микробус марка "Мерцедес Бенц Спринтер" с рег. №, черен на цвят с № на рамата WDB.....

Съгласно разпоредбата на чл. 233, ал.6 от Закона за митниците, превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда. В закона не е посочен критерия за остойностяване на тези две стойности при преценка дали е явно несъответствие между двете. Изхождайки от чл.233, ал.1 от ЗМ където митническата стойност е ръководеща за определяне размера на наказанието, то обективен критерий за преценка би се явила именно тя. Преценката на съда за наличие или липса на явно несъответствие обаче, следва да е винаги конкретна, предвид спецификата на всеки отделен случай и не следва да изхожда само от наличието или не на двукратно превишаване на едната спрямо другата, а като се изхожда и от размера на всяка една стойност поотделно, но и размера на съответното превишение, ако разбира се такова е налице.

От изготвеното заключение по назначената в хода на административно-наказателното производство заключение на автотехническа експертиза е видно, че пазарната стойност на п.п.с. възлиза на 18 600 лева, а митническата стойност на 14 151.85 лева. От приложения към митническата преписка протокол за определяне на стойност № 5598/23.07.2012г. на служители при Митница Свиленград е видно, че митническата стойност на стоките, предмет на нарушението, възлиза общо на 9489.98 лева. Съпоставяйки тези две стойности е видно, че стойността на п.п.с. не е равна или по - ниска, а превишава тази на стоките с почти пет хиляди лева, респ. с половината от стойността на предмета на митническото нарушение. Следователно, като се изхожда от размера на всяка една от сумите и предвид общия размер на сумата, с която митническата стойност на товарния микробус превишава тази на стоките, по мнение на настоящия съдебен състав, в случая е налице явно несъответствие между тях.

Като е приел, че такова не е налице и като е потвърдил НП досежно отнемане в полза на държавата на товарен микробус марка "Мерцедес Бенц Спринтер" с рег. №, черен на цвят с № на рамата WDB....., РС - Свиленград неправилно е приложил закона.

С оглед на гореизложеното, решението на районния съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 2142/2012 от 15.11.2012г. на Началник Митница Свиленград, в частта с която е постановено отнемане в полза на държавата на товарен микробус марка „Мерцедес Бенц Спринтер” с рег. № ..., черен на цвят с № на рамата WDB..... следва да бъде отменено, като вместо това се отменени наказателното постановление в

тази му част. В останалата му оспорена част, решението на Районен съд, гр. Свиленград, като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, във вр. чл.222, ал.1 от АПК, Административен съд - Хасково

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1148/02.01.2013г. по нахд № 1106 по описа за 2012г. на Районен съд, гр.Свиленград, в частта с която е потвърдено Наказателно постановление № 2142/2012 от 15.11.2012г. на Началник Митница Свиленград, в частта в която е постановено отнемане в полза на държавата на основание чл. 233, ал.6 от ЗМ на товарен микробус марка”Мерцедес Бенц Спринтер” с рег. №, черен на цвят с № на рамата WDB.....8., като вместо това

Отменя Наказателно постановление № 2142/2012 от 15.11.2012г. на Началник Митница Свиленград, в частта в която е постановено отнемане в полза на държавата на основание чл. 233, ал.6 от ЗМ на товарен микробус марка”Мерцедес Бенц Спринтер” с рег. №, черен на цвят с № на рамата WDB.....

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му оспорена част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Особено мнение на съдия Петя Желева към съдебно решение от 10.04.2013г., постановено по КАНД № 77/2013г. по описа на Административен съд - Хасково:

Не споделям решаващите изводи на мнозинството в касационния състав, респективно не съм съгласна с окончателния правен резултат от касационното обжалване, като считам обжалваното Решение № 1148/02.01.2013г., постановено по НАХД № 1106/2012г. по описа на Районен съд – Свиленград, с което е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 2142/15.11.2012г. на Началник Митница Свиленград за правилно.

Считам, че правилно административнонаказващия орган и районния съд са преценили, че превозното средство, послужило за превозването на стоките - предмет на митническа контрабанда подлежи на отнемане в полза на държавата на основание чл.233, ал.6 от Закона за митниците. Съгласно законовата регламентация, изключение от принципа, че превозното средство, послужило за превозването на контрабандната стока се отнема в полза на държавата е предвидено само при явно несъответствие между стойността на превозното средство, послужило за превозване на стоката и стойността на предмета на митническата контрабанда. В конкретния случай няма спор, че митническата стойност на превозното средство е 14 151,85 лева, а митническата стойност на стоките, предмет на контрабандата е 9 489,98 лева. Считам, че с оглед посочените стойности не е налице изключението, предвидено в нормата на чл.233, ал.6 от ЗМ, за да не се отнеме превозното средство в полза на държавата, а именно не е налице явно несъответствие

между стойността на превозното средство и стойността на предмета на контрабандата. Очевидно в случая стойността на предмета на контрабандата е висока, а стойността на превозното средство, макар да я надвишава, не се явява открито и очевидно несъответна, поради което считам, че няма явно несъответствие между тези стойности и изключението на чл.233, ал.6 от ЗМ не следва да се прилага.

Поради изложеното, намирам, че съдебното решение, предмет на касационна проверка, следва да бъде потвърдено.

Съдия:

V. Може ли да бъде спряно пред касационната инстанция съдебното производство по проверка на съдебните актове на районните съдилища по обжалвани пред тях наказателни постановления и електронни фишове на основанията, предвидени в чл. 229 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК?

Производството по обжалване на наказателните постановления и електронните фишове пред съда е двуинстанционно. Първата инстанция- районният съд, при разглеждане на депозирани пред него жалби или протести срещу актове, с които се налагат административни наказания/ имуществени санкции, прилага съдопроизводствените правила на Глава двадесет и първа от НПК „Въззивно производство”. Доколкото в същата не се съдържат особени правила за коментираното производство, то на основание чл. 317 от НПК се прилагат правилата за производството пред първата инстанция, които от своя страна по въпроса за спирането на наказателното производство препращат към основанията, визирани в чл. 25 и чл. 26 от НПК. Казано накратко, съдебното производство, образувано пред районния съд може да бъде спряно само на основанията, визирани в чл. 25 и чл. 26 от НПК.

На свой ред, втората касационна инстанция по проверка на съдебните решения на районните съдилища, постановени по административнонаказателни дела по ЗАНН, прилага процесуалните норми на Глава двадесета от АПК „Касационно производство”. Чл. 228 от АПК препраща за неуредените в тази глава въпроси към разпоредбите, уреждащи първоинстанционното производство, което в случая е това по Глава двадесет и

първа от НПК „Въззивно производство”. Поради това, с оглед цитираните законови препратки, то следва извод, че касационната инстанция може да спре съдебното производство по проверка на съдебните актове на районните съдилища по обжалвани пред тях НП и ЕФ само на основанията по чл. 25 и чл. 26 от НПК, а не на и тези, визирани в чл. 229 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК.

VI. При липса на свидетели на извършването и/или установяването на администивно нарушение, допустимо ли е съставеният на основание чл. 40, ал. 3 от ЗАНН акт да не бъде подписан от минимум двамата свидетели по съставянето му? Съставлява ли нарушение на административнопроизводствените правила неотразяването в АУАН на обстоятелството, че същият е съставен на основание чл. 40, ал. 3 от ЗАНН?

Изискуемите съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗАНН свидетели са такива единствено по съставянето на акта, а не такива, възприели извършването или установяването на нарушението. В този смисъл, свидетелите по чл. 40, ал. 3 от ЗАНН могат да бъдат наречени „процедурни”. В случай, че някое от посочените в АУАН като свидетели по съставянето на акта лица не е подписало акта, то действително е допуснато нарушение при отпочване на административнонаказателното производство. Същото нарушение обаче може да бъде преодоляно по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, респ. не може самостоятелно да обоснове незаконосъобразност на НП. Поради същите съображения и неотразяването в АУАН на обстоятелството, че е съставен на основание чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, не може да бъде окачествено като съществено нарушение, самостоятелно водещо до незаконосъобразност на НП.

VII. Съставлява ли допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила съставянето на АУАН в отсъствието на нарушителя, извън случаите, когато същият след покана не се е явил, когато препис от акта е бил все пак предявен и връчен на нарушителя?

В случай, че АУАН е съставен в отсъствието на нарушителя, извън хипотезата на чл. 40, ал. 2, предл. II-ро от ЗАНН, стига да е предявен и връчен, не може да обуслови по правило съществен порок при отпочване на административнонаказателната процедура. С факта на предявяване и връчване на акта, деецът е узнал за образуваното срещу него административнонаказателно производство, респ. е осигурено в начален етап от производството правото на защита на обвиненото лице. Именно и от момента на предявяване на АУАН в разглежданата хипотеза започва да тече и тридневният срок за предоставяне на възражения пред административнонаказващия орган.

Р Е Ш Е Н И Е
№278/10.06.2013 г. гр. Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ХАСКОВО, в публично
заседание на пети юни през две хиляди и тринадесета
година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА ТОЧКОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ПЕТЯ ЖЕЛЕВА

2. КРЕМЕНА КОСТОВА-ГРОЗЕВА

при участието на секретаря : А. Л.

и в присъствието на прокурора: Розалин Трендафилов

.....
като разгледа докладваното от съдия Петя Желева
К.А.Н.Д. № 228 по описа на съда за 2013г., за да се
произнесе взе предвид следното:

**Производството е по реда на глава дванадесета от
АПК във вр. с чл.63 ал.1 от ЗАНН.**

Образувано е по касационна жалба на Дирекция
„Инспекция по труда” – Хасково, подадена чрез
процесуален представител, против Решение
№41/01.03.2013 г., постановено по НАХД №15 по
описа на Димитровградски районен съд за 2013 година,
с което е отменено Наказателно постановление /НП/
№26-2601782/05.12.2012 г. на Директора на Дирекция
„Инспекция по труда” – Хасково.

В жалбата се твърди, че при постановяване на решението съдът допуснал нарушение на закона, като същият бил приложен неправилно. Сочи се, че по отношение на фактическата страна, делото било безспорно изяснено. В съдебно заседание по безспорен начин, с оглед събраните по делото доказателства, се установило извършване на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.415, ал.1 от КТ. Единственото основание, на което било отменено наказателното постановление, било опорочена административно-наказателна процедура, а именно, че акта за установяване на административно нарушение бил съставен в отсъствие на нарушителя, който бил известен и без същия да бъде поканен по надлежния ред за това, съгласно изискванията на чл.40, ал.2 от ЗАНН, факт, който касаторът не оспорвал. На следващо място се твърди, че в решението било посочено, че пощенското клеймо върху плика, с който била изпратена жалбата, било нечетливо, поради което следвало същата да се счита за подадена в срок. Този извод на съда бил неправилен и незаконосъобразен. Съдът следял служебно за спазване на сроковете по чл.59, ал.2 от ЗАНН и съответно следвало да даде указания на представляващия дружеството да представи доказателства за датата на подаване на жалбата, а като не предприел тези действия, съдът се произнесъл по жалба, която била подадена извън законоустановения за това 7-дневен срок. В тази връзка се твърди, че първоинстанционният съд постановил недопустимо решение, което следвало да бъде обезсилено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд или да се реши делото по същество и да бъде потвърдено изцяло издаденото НП. Предвид

изложеното се твърди, че постановеното от Районен съд – Димитровград решение е незаконосъобразно, налице е визираното в чл.348, ал.1, т.1 от НПК касационно основание, поради което се моли решението да бъде отменено.

Ответникът – “В. К.” ООД, гр. Д., редовно призован, не изпраща представител. Не ангажира становище по делото.

Представителят на Окръжна прокуратура - Хасково пледира за оставяне в сила на обжалваното решение.

Административен съд – Хасково, след проверка на оспорваното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218 ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение Димитровградският районен съд отменил НП № 26-2601782/05.12.2012 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково, с което на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ) и във връзка с чл.415, ал.1 от КТ, на “В. К.” ООД, гр. Д., за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ била наложена имуществена санкция в размер на 1700 лв.

За да постанови обжалваното решение, съдът е приел, че при съставяне на АУАН било допуснато съществено процесуално нарушение, което ограничило правата на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице. В решението е посочено, че в случая нарушителят е известен, поради което съгласно чл.40, ал.2 от ЗАНН е следвало да бъде поканен за съставяне на акта, но нямало данни това да е изпълнено. АУАН

бил съставен на 14.11.2012г. в отсъствие на нарушителя и бил подписан от него едва на 23.11.2012г. В решението е посочено, че нарушението е опорочило изцяло административно-наказателното производство, поради което наказателното постановление следвало да се отмени изцяло като незаконосъобразно.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя фактическите констатации и правни изводи на районния съд.

При правилно установената по делото фактическа обстановка, районният съд е направил обоснован извод, че при съставяне на АУАН е допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правата на привлеченото към административно-наказателна отговорност лице. Съгласно разпоредбата на чл.40, ал.1 от ЗАНН, актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствували при извършване или установяване на нарушението. В чл.40, ал.2 от ЗАНН е посочено, че когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие. Няма спор по делото, че процесният АУАН е съставен в отсъствието на лицето, посочено като нарушител. Не е спорен и фактът, че нарушителят е бил известен, но няма данни, че не е могъл да бъде намерен или не се е явил след покана за съставяне на акта. Ето защо, съставянето на акта в отсъствие на нарушителя се явява процесуално нарушение, изначално опорочаващо цялата административно-наказателна процедура. В тази връзка правилен е изводът на районния съд, че е допуснато нарушение, което е довело до накърняване на правото

на защита на санкционираното лице и е опорочило изцяло административно-наказателното производство. Това е достатъчно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно.

Следва да се отбележи, че настоящата инстанция не споделя наведените в касационната жалба доводи, че районният съд е постановил недопустимо решение, тъй като според касатора жалбата срещу НП била подадена извън законоустановения 7-дневен срок. Видно от представеното по делото известие за доставяне, Наказателно постановление №26-2601782/05.12.2012г. е връчено на адресата на 12.12.2012г. Жалбата срещу НП е заведена в Д "ИТ" Хасково под вх. №0072-5013/28.12.2012г., но не е спорно, а и се установява от приложения към същата пощенски плик, че е подадена по пощата. Безспорно, пощенското клеймо, поставено върху плика, е нечетливо, а от страните по делото не са представени допълнителни доказателства, с оглед извършване на преценка дали НП е обжалвано в срок. С оглед горното, безспорно липсват данни относно датата на подаване на коментираното писмо. Горните обстоятелства следва да се тълкуват в полза на жалбоподателя и да се приеме, че районният съд е постановил решението си при наличието на допустима жалба.

Предвид изложеното, касационните оплаквания не намират опора в доказателствата по делото и са неоснователни. Допуснатото нарушение на процесуалните правила при издаване на наказателното постановление е съществено и съставлява самостоятелно основание за отмяна на същото и като е отменил наказателното постановление, районният съд

е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221 ал.2 предл.първо от АПК съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 41/01.03.2013г., постановено по НАХД № 15 по описа на Димитровградски районен съд за 2013 година.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Особено мнение на съдия Петя Желева към съдебно решение от 10.06.2013г., постановено по КАНД № 228/2013г. по описа на Административен съд - Хасково:

Не споделям решаващите изводи на мнозинството в касационния състав, респективно не съм съгласна с окончателния правен резултат от касационното обжалване, като считам обжалваното Решение № 41/01.03.2013г., постановено по НАХД № 15 по описа на Димитровградски районен съд за 2013 година, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ №26-2601782/05.12.2012 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково за неправилно, поради неправилно приложение на закона.

Считам, че неправилно мнозинството от съдебния състав и районния съд приемат, че при издаване на НП №26-2601782/05.12.2012г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, обуславящо отмяна на издаденото наказателно постановление.

Действително АУАН е бил съставен в отсъствие на нарушителя, който въпреки, че е бил известен, не е бил поканен по надлежния ред да присъства при съставянето на акта, както предвижда нормата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Това нарушение обаче не е съществено и не може да води самостоятелно до отмяна на издаденото наказателно постановление, тъй като не е от естество съществено да накърнява упражняването на процесуални права на страните в производството, поради което и не следва да се разглежда като основание за отмяна на издаденото наказателно постановление. Процесуалните права на нарушителя, включително и правото му на защита срещу съставеният АУАН са гарантирани с предявяване на акта и връчване на препис от същия на нарушителя. В настоящия случай е безспорно установено, че макар АУАН №26-2601782 да е съставен на 14.11.2012г., същият е предявен за запознаване и връчен препис от него на законния представител на дружеството – нарушител и на 23.11.2012г., при което считам, че на дружеството - нарушител е осигурено правото на предварителна защита, което включва възможност да възрази по отношение на констатациите в акта и в допълнителен 3 - дневен срок да представи доказателства във връзка с възраженията си.

Считам, че не всяко нарушение на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН е от категорията на

съществените такива и в конкретния случай, съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя, след като същият е редовно предявен и връчен на нарушителя, няколко дни след съставянето му не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, обуславящо отмяна на издаденото наказателно постановление.

Съдия:

VIII. Съставлява ли нарушение при съставяне на АУАН и издаване на НП неотразяването на датата на осъществяване на деянието, когато същата може да бъде извлечена от други материали по преписката или установена въз основа на изложените в НП факти?

Съгласно чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН датата на нарушението е измежду задължителните реквизити на АУАН, респ. на НП. Изискванията за съдържание на акта и постановлението са императивни, респ. неспазването им винаги съставлява съществен пропуск, още повече, че датата на извършване на нарушението е обективен белег на самото противоправно деяние. Ето защо и пълната липса на посочване в АУАН и НП на датата на извършване на нарушението съставлява съществено нарушение, водещо до незаконосъобразност на НП.

В хипотезата, когато в обстоятелствената част на АУАН и НП няма изрично посочена дата на извършване на нарушението, но са налице описани факти, които ясно и непротиворечиво водят към такава /напр. посочен е моментът на извършената проверка, при която е установено продължаваното нарушение/, то в действителност е описан моментът на извършване на противоправното деяние, т.е. АУАН и НП формално отговарят на изискванията на чл. 42, т. 3, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В този случай обаче, следва съдът във всеки конкретен случай да провери дали описаната чрез изложените в АУАН и НП факти дата на извършване на нарушението действително е ясна и непротиворечива, т.е. няма съмнение относно ангажирания от АНО момент на осъществяване на противоправното деяние.

Р Е Ш Е Н И Е
№ 201/12.10.2010г., гр. Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Хасково, в открито заседание
на петнадесети септември през две хиляди и десета
година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА ТОЧКОВА
ЧЛЕНОВЕ: ИВА БАЙНОВА
ВАСИЛКА ЖЕЛЕВА

при секретаряЙ.П.
в присъствието на прокурора.....
Розалин Трендафилов
като разгледа докладваното от съдия Байнова канд № 203
по описа за 2010 година , за да се произнесе взе предвид
следното:

**Производството е по реда на глава дванадесета от
АПК във вр. с чл.63 ал.1 от ЗАНН.**

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/ срещу Решение № 161/18.05.2010, постановено по НАХД № 224 по описа на Районен съд – Х. /ХРС/ за 2010г., с което е отменено Наказателно постановление № 0024 от 26.01.2010г. на Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, с което за нарушение на чл. 286 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/ и на

основание чл. 332 от ЗЕС е наложено на „Е.” ООД – град Х. административно наказание имуществена санкция в размер на 5 000 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за постановяване на горепосоченото решение в нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Сочи се, че неправилно районният съд е приел, че както АУАН, така и НП не съдържали основен реквизит по чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, а именно датата, на която е извършено нарушението. Поради обстоятелство, че описаното нарушение било от кръга на т.нар. продължени административни нарушения, които се осъществявали чрез бездействие, то следвало да се приеме, че нарушителят непрекъснато осъществявал състава на административното нарушение, докато не предприемел дължимото и предписано от закона действие. Към датата на проверката дружеството-ответник не било предприело дължимите по закон действия, като продължавало да осъществява състава по чл. 332 от ЗЕС. Поради тези обстоятелства следвало заключение, че посочената в АУАН и НП дата, на която били извършени проверките съвпадала с датата на извършване на нарушението, и следователно за дружеството-нарушител не съществувало затруднение да организира защитата си, а за съда нямало пречка да упражни законовия контрол с оглед преклузивния едногодишен срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Неправилен се явявал и възприетият от първоинстанционния съд извод, съгласно който в ЗЕС нямало определени срокове за полагането на заварени

КЕСМ под земята, тъй като в противен случай следвало да се приеме, че при равни други условия една част от предприятията в гр. Хасково щели да бъдат освободени от задължението си да инвестират в подземна мрежа (тъй като предоставяли услугите по вече изградение въздушни КЕСМ), т.е. щели да избегнат разходите по изграждане на подземни мрежи, което в крайна сметка водело до съществено засягане на конкуренцията на пазара и противоречие с целите по чл. 4, ал. 1, т. 1, б. „б” и б. „в” от ЗЕС. На следващо място първоинстанционният съд неправилно приел, че спрямо „Е.” ООД била реализирана административна отговорност два пъти за различни учатъци от мрежата му. Тъй като дружеството било вписано веднъж в регистъра на предприятията, уведомили КРС за намеренията си да осъществяват обществени електронни съобщения по предоставяне на услугите „пренос на данни” и „достъп до Интернет” и втори път в регистъра на предприятията, уведомили КРС за намеренията си да осъществяват обществени електронни съобщения чрез кабелна мрежа за пренос и/или разпространение на радио и телевизионни програми и за предоставяне на услугата „разпространение на радио и телевизионни програми”, в настоящия случай били налице отделни и различни по своята същност мрежи, чрез които се осъществявали различни по вид услуги, поради което спрямо дружеството били ангажирани административно-наказателни производство за всяко едно от двете нарушения. Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което изцяло да бъде потвърдено процесното Наказателно

постановление.

В съдебно заседание касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касацията чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и иска да се остави в сила решението на първоинстанционния съд.

Участващият в процеса прокурор изразява становище, че жалбата е основателна, поради което решението на съда като неправилно и незаконосъобразно следва да се отмени, а наказателното постановление да бъде потвърдено.

Настоящият съдебен състав, след проверка на оспорения съдебен акт за наличието на наведените в жалбата отменителни основания и относно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

С обжалваното Решение № 161/18.05.2010г., постановено по НАХД № 244/2010г., ХРС е отменил като незаконосъобразно Наказателно постановление № 0024 от 26.01.2010г. на Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията, с което за нарушение на чл. 286 от Закона за електронните съобщения и на основание чл. 332 от ЗЕС е наложено на „Е.” ООД – град

Х. административно наказание имуществена санкция в размер на 5 000 лева.

За да достигне до този краен резултат районният съд е приел, че при провеждането на административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като липсвало описание на нарушението, както и точно посочване на датата на извършването му. По делото нямало безспорни доказателства кога е изградена процесната КЕСМ, а нормата на чл.286 от ЗЕС регламентирала именно въпроса за изграждане на такива мрежи. Съществували две възможни хипотези – първата - мрежата да е била изградена преди забраната за изграждане на въздушни КЕСМ, въведена с влизането в сила от 27.09.2006г. на измененията в чл. 170, ал. 1 и ал. 2 от отменения Закон за далекосъобщенията /ДВ., бр. 77/2005г./ и ако това било така, то поради обстоятелството, че нарушението е станало преди повече от 4 години преди проверката, били изтекли всички давностни срокове по чл. 34 от ЗАНН; и втората – ако се приемело, че нарушението било непривеждане на старата инфраструктура в съответствие със ЗЕС, то в закона липсвало срок, в който привеждането следвало да бъде сторено, а било обективно невъзможно това да стане за 1 ден – деня на влизане в сила на закона. Възможно било и цитираните в АУАН и НП въздушни участъци от КЕСМ на „Е.” ООД – гр. Х. да са изградени след влизане в сила на ЗЕС, но това обстоятелство не било установено от проверяващите инспектори. Категорично установено в случая било, че въздушните участъци от мрежата не били изградени на датата на проверката, а

преди нея, поради което датата на проверката не била дата на извършване на административното нарушение по чл. 286 от ЗЕС. Алтернативно първоинстанционният съд приема, че дори да се приемело наличие на правилно описано в АУАН и НП административно нарушение, то бил нарушен принципът „не два пъти за едно и също”, тъй като мрежата на „Е.” ООД – град Х. била единна мрежа за пренос на данни и не можело за наличие на едни въздушни участъци в град Х. да се издава НП за нарушение на чл. 286 от ЗЕС и в същото време, за същата единна мрежа, пак в град Х. – друго НП, като друго административно нарушение. Това обаче било сторено от АНО с НП № 0025/26.01.2010г.

Доводите и изводите на РС са изградени при превратно тълкуване на нормите на действащия ЗЕС, който е нормативът, регламентиращ конкретните обществени отношения към момента на установяване на нарушението и нарушителя.

Няма спор по делото, че въздушните участъци, описани подробно, ясно и точно в АУАН и процесното НП са част от КЕСМ и принадлежат на „Е.” ООД – град Х., както и няма спор, че дружеството е вписано в регистъра на предприятията, уведомили КРС за намеренията си да осъществяват обществени електронни съобщения, чрез кабелна мрежа за пренос на данни и за предоставяне на услугите „пренос на данни” и „достъп до Интернет”. По делото също така няма претенции и данни за наличие на предпоставките за прилагане на изключението по чл. 268, ал. 2 от ЗАНН.

При това положение следва да се приеме за безспорно

установено от фактическа страна, че „Е.” ООД – град Х. притежава въздушно изградена КЕСМ, чрез която осъществява електронни съобщителни услуги.

С влизането в сила на сега действащия Закон за електронните съобщения и по-конкретно с чл. 286, ал. 1 от него законодателят въвежда правилото за подземното изграждане на кабелните електронни съобщителни мрежи. За да създаде единен режим на третиране, подчинен на това общо правило на чл. 286, ал. 1 от ЗЕС и гарантиращ целите на закона, е създаден и § 13 от ПЗРЗЕС, съгласно който, разпоредбите на глава седма от закона /измежду които е и чл. 286 от ЗЕС/ се прилагат и по отношение на електронната съобщителна инфраструктура, изградена преди влизането в сила на ЗЕС, т.е. преди 25.05.2007. /ДВ, бр. 41/22.05.2007г./. С изрично предвидената обратна сила на разпоредбите на глава седма от ЗЕС, законодателят е поставил при единни условия на третиране, както мрежите построени преди влизане в сила на ЗЕС, така и тези изградени след това, като е въвел едно задължително изискване към тях, а именно кабелните мрежи да бъдат подземни. Поради тази законова база следва и логичният извод, че по силата на чл. 286, ал. 1 от ЗЕС съществува законовопредвидено задължение на собствениците на КЕСМ, мрежите им да бъдат подземни, като за неизпълнение на това изискване е предвидена санкционната норма на чл. 332 от ЗЕС. В настоящия случай с жаленото решение на районния съд се засяга въпросът относно формите на изпълнителното деяние на нарушението по чл. 332, вр. чл. 286, ал. 1 от ЗЕС и по-конкретно дали то се изпълнява чрез действие,

бездействие или и чрез двете. Настоящият състав на съда, след като взе предвид, че санкциониращата норма следва да бъде отнесена както към изграденото по време на действието на ЗЕС въздушни КЕСМ (в които случаи изпълнителното деяние се осъществява чрез действие), така и към заварените въздушни КЕСМ (в които случаи изпълнителното деяние се осъществява чрез бездействие по привеждането им към законовите изисквания), намира за безспорно, че изпълнителното деяние на административното нарушение по чл. 332, вр. 286, ал. 1 от ЗЕС може да бъде осъществено както чрез действие, така и чрез бездействие.

В настоящият случай визираното в процесното НП административно нарушение по чл. 332, вр. чл. 286, ал. 1 от ЗЕС, с посочен извършител „Е.” ООД – град Х., безспорно е извършено чрез бездействие и следователно подлежи на санкция по чл. 336 ЗЕС във връзка с чл. 332 ЗЕС, тъй като за да бъде осъществен съставът му е необходимо и достатъчно електронната съобщителна мрежа да не е изградена подземно. Именно поради това на санкционираното лице му е било напълно ясно за какво са проверката и наказанието и с непосочване на датата на извършване на нарушението не е накърнено правото му на защита. В тази връзка самия момент на изграждане на електронната съобщителна мрежа не е елемент от фактическия състав на нарушението и не следва да се посочва самостоятелно в АУАН и НП, защото докато електронната съобщителна мрежа не бъде съобразена с посочените изисквания и не се изгради подземно, то предприятието осъществява нарушение на нормата на

чл. 286, ал. 1 ЗЕС, поради което момента на проверката съвпада с датата на извършване на нарушението. С оглед именно на тази дата следва да се прави и преценка дали са изтекли визираните в чл. 34, ал. 1 ЗАНН срокове. В противен случай при установяване от страна на предприятието, че е изградило мрежата надземно преди повече от една година ще се стигне до абсурдна невъзможност да се наложи административно наказание и да се приведе мрежата в съответствие с изискванията на ЗЕС, което е недопустимо заобикаляне на закона.

Поради изложеното осъществяването на нарушението, необвързано с конкретна дата, която да бъде посочена в АУАН и НП и липсата на такава не съставлява процесуално нарушение, което да опорочи административно-наказателното производство, както неправилно приема първоинстанционният съд.

Неправилно първоинстанционният съд е приел и че е налице нарушение на чл. 17 от ЗАНН, като с обжалваното постановление се налага повторна санкция за едно и също деяние. Като е достигнал до подобен извод, съдебният състав не се е съобразил със събраните по делото доказателства, измежду които липсва всякаква индиция по отношение на „Е.“ ООД да има влязло в сила наказателно постановление за същото деяние.

Настоящият състав на съда не установява в хода на административно-наказателното производство по издаване на процесното НП да има допуснати други съществени процесуални нарушения. Ето защо следва да се изведе изводът, че издаденото Наказателно постановление № 0024/26.01.2010г. на Председателя на

КРС е законосъобразен акт. Той е и правилен, тъй като дадената от органа правна квалификация на установените факти е изцяло в съответствие със закона. Безспорно е налице нарушение по чл. 286 от ЗЕС. Същото подлежи на санкциониране по чл. 332 от ЗЕС, а тъй като се касае за ЮЛ, е визирана правилно от органа и нормата на чл. 336, вр. с чл. 332 от ЗЕС. Наложената санкция е определена на минимум и също се явява правилна.

Като не достига до този правен извод, а в противоречие с доказателствата и закона извежда извод за отмяна на НП, Районен съд – Х. постановява едно неправилно решение, спрямо което е налице наведеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН. Същото следва да се отмени, като се постанови друго такова, потвърждаващо изцяло като законосъобразно и правилно НП.

Водим от горното съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 161/18.05.2010г. , постановено по нахд № 244/2010г. по описа на Районен съд - Х.

ПОТВЪРЖДАВА НП № 0024 от 26.01.2010г. на Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

IX. Обвързан ли е съдът, пред който се проверява законосъобразността на наказателното постановление, издадено за неизпълнение на предписание на контролен орган по чл. 404, ал. 1 от КТ, от изхода по административното дело по оспорването на законосъобразността на самото предписание?

Производството по ангажиране на административно-наказателната отговорност за неизпълнение на дадено от контролните органи на инспекцията по труда задължително предписание и това по обжалване от работодателя на същата задължителна принудителна мярка, са две отделни. В случай обаче, че през време на висящността на съдебния процес по обжалване на НП, с влязло в сила решение бъде отменено даденото от контролния орган предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ, то съдът, разглеждащ спора за законосъобразността на постановлението следва да вземе предвид решението по принудителната административна мярка. Макар и подлежаща на предварително изпълнение по силата на закона, то с отмяната на административната мярка от съда, последната не влиза в сила, т.е. не поражда правните си последици. Когато тази отмяна се констатира по време на висящността на процеса по обжалване на НП, издадено за неизпълнение на вече отмененото предписание, то липсва и извършено нарушение, доколкото в правния мир липсва предписанието, което е трябвало да бъде изпълнено. За прецизност е редно да се посочи, че наличието на висящ спор за законосъобразността на принудителната мярка не може да бъде основание за спиране на производството по обжалване на НП, тъй като чл. 25 и чл. 26 от НПК

не предвиждат възможност за спиране на съдебното производство по дела с административнонаказателен характер поради наличието на преюдициален въпрос, по който е налице висящ съдебен спор.

Р Е Ш Е Н И Е
№165/ 16.04.2013 г., гр. Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Хасково в открито съдебно заседание на трети април две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА ТОЧКОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ПЕТЯ ЖЕЛЕВА

2. ЦВЕТОМИРА Д.

при секретаря Д.А., в присъствието на прокурор Розалин Трендафилов при ОП-Хасково, като разгледа докладваното от съдия Цв.Д. КАНД № 115 по описа за 2013 година , за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК във вр. с чл.63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция ”Инспекция по труда”, гр. Хасково подадена чрез процесуален представител, против Решение по НАХД № 310/2011г. по описа на РС-Харманли, с което е отменено Наказателно постановление № 26-2600782/24.06.2011г. на Директора на Дирекция ”Инспекция по труда”, гр. Хасково, с което на “ Ш. ВН” ООД, гр. Харманли, на основание чл.416, ал.5, вр. с чл.414, ал.3, предл. 1-во от КТ, за нарушение по чл. 62, ал.1 вр. с чл.1, ал.2 от КТ е била наложена административна санкция - „Имуществена санкция” в размер на 3 000 лева.

Решението се обжалва с оплаквания за неправилност поради допуснатото нарушение на закона.

При правилно установена фактическа обстановка, районният съд бил достигнал до неправилни правни изводи. От събраните по делото доказателства се установявало безспорно, че “Ш. ВН” ООД, гр. Харманли като работодател е наел на работа лицето, описано в наказателното постановление, в стопанисвания от дружеството обект, без да е сключил с него трудов договор в писмена форма. Елементите на трудовото правоотношение били налице както към момента на извършване на проверката, респ. установяването на нарушението, така и към момента на съставяне на акта за административно нарушение. Неправилно районният съд приемал че нарушението е недоказано като се е позовавал единствено на решението на Административен съд, гр. Хасково с което било отменено постановлението по чл.405а от КТ. Двете производства били отделни и решението на АС - Хасково не обвързвало настоящия съдебен състав с оглед наличието на възникнало валидно трудово правоотношение между дружеството и лицето посочено в НП.

По изложените съображения се моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което да се потвърди издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – “Ш. ВН” ООД, гр. Х. чрез управителя на дружеството, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли да бъде оставено в сила обжалваното решение.

Представителят на Окръжна прокуратура - Хасково счита жалбата за неоснователна. Пледира за оставяне в сила на въззивното решение като правилно и

законосъобразно.

Касационната инстанция като се съобрази с нормата на чл. 218, ал. 1 от АПК, обсъди наведените от касатора касационни основания, а съобразно правилото на чл. 218, ал. 2 от АПК извърши и служебна проверка относно допустимостта, валидността и съответствието на решението с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу неблагоприятен за нея акт, поради което е допустима. Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С оспореното решение, Районен съд – Харманли е отменил Наказателно постановление № 26-2600782/24.06.2011г. на Директора на Дирекция ”Инспекция по труда”, гр. Хасково с което на “Ш. ВН” ООД, гр. Х., на основание чл.416, ал.5, вр. с чл.414, ал.3, предл.1-во от КТ, за нарушение по чл. 62, ал.1 вр. с чл.1, ал.2 от КТ е била наложена административна санкция - имуществена санкция в размер на 3 000 лева.

За да постанови този резултат съдът е приел, че в хода на административно наказателната процедура не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила даващи основание за отмяна на обжалваното НП на това основание, но не се доказало по безспорен начин по делото, че от страна на дружеството – жалбоподател е извършено визираното в акта и НП административно нарушение, за което то било санкционирано. Постановлението за обявяването съществуването на трудово правоотношение между “Ш. ВН” ООД и лицето визирано в АУАН и НП, било отменено с решение на АС - Хасково. Този съдебен акт обвързвал въззивният съд

относно преценката за наличието на възникнало трудово правоотношение и водел като последица до липса на основание да се приеме, че дружеството жалбоподател се явява адресат на задължението визирано в разпоредбите на чл. 62, ал.1, вр. с чл.1, ал.2 от КТ.

Касационната инстанция напълно споделя фактическите констатации и правните изводи на районния съд за наличие на основания за отмяна на наказателното постановление, поради липса на извършено нарушение по чл. 62, ал.1, вр. с чл. 1, ал.2 от Кодекса на труда.

Визираните за нарушени правни норми изискват отношенията при предоставяне на работна сила да се уреждат само като трудови правоотношения, както и задължението между работодателя и работника в тази връзка да се сключи писмен трудов договор.

По делото е установено, че Постановление от 19.02.2011г. на Дирекция "Инспекция по труда", гр. Хасково с което е обявено съществуването на трудово правоотношение между посочените лица, е отменено с влязло в сила на 09.05.2012г., Решение № 684 от 16.12.2011г. по адм. дело № 333 по описа за 2011г., на Административен съд, гр. Хасково.

Този съдебен акт има действие по отношение на всички, на основание чл. 177, ал.1 изр. 2-ро от АП, а не само спрямо страните по делото. Съобразно тази норма, а и по арг.от чл.297, ал.1 от ГПК, приложим съобразно чл.144 от АПК, силата на присъдено нещо на цитираното решение на Административен съд, гр. Хасково обвързва и настоящия съдебен състав да приеме, за недоказано по несъмнен начин, че между посочените лица е възникнало валидно трудово правоотношение, респ. че от обективна страна касационният ответник не е осъществил състава

на чл. 62, ал.1 вр. с чл.1, ал.2 от КТ., тъй като за него не са съществували задължения в тази насока.

Предвид изложеното, доколкото оплакванията в касационната жалба са неоснователни, а проверяваното решение- правилно, обосновано и законосъобразно, същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 230 /17.01.2013г. по НАХД № 310/2011г. по описа на РС-Харманли.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Особено мнение на съдия Петя Желева към съдебно решение от 16.04.2013г, постановено по КАНД № 115/2013г. по описа на Административен съд - Хасково:

Не споделям правните изводи на мнозинството в касационния състав, респективно не съм съгласна с окончателния правен резултат от оспорването.

За да остави в сила оспореното Решение на РС - Харманли, с което е отменено НП № 26-2600782/ 24.06.2011г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково, мнозинството от касационния състав

приема, че визираното в наказателното постановление нарушение не е доказано, тъй като с влязло в сила Решение № 684/16.12.2011г. постановено по Адм. дело № 333/2011г. по описа на Административен съд – Хасково е отменено Постановление от 19.02.2011г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково и тъй като цитираното решение има действие по отношение на всички на основание чл.177, ал.1, изр.2-ро от АПК, то настоящият съдебен състав бил обвързан да приеме, че не е доказано по несъмнен начин възникване на валидно трудово правоотношение, а от там и че е осъществен състава на административно нарушение по чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ.

Считам, че влязлото в сила Решение № 684/16.12.2011г. постановено по Адм.дело № 333/2011г. по описа на Административен съд – Хасково, с което се отменя Постановление от 19.02.2011г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково е ирелевантно за настоящото производство писмено доказателство.

Двете производства – административно, по което е издадено Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 19.02.2011г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково и след оспорване по съдебен ред – отменено с решението на АС-Хасково и административно-наказателно, по което е издадено НП № 26-2600782/24.06.2011г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково, предмет на проверка от РС – Харманли, чието решение се оспорва пред настоящата съдебна инстанция, са независими едно от друго съдебни производства. При проверка законосъобразността на издаденото наказателно постановление, районния съд е обвързан само

и единствено от доказателствата събрани в административно-наказателното производство. Задължението, визирано в нормата на чл.62, ал.1 от КТ – трудовият договор да се сключва в писмена форма, възниква ех lege и не е обвързано от издаването на Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение, поради което и отмяната по съдебен ред на административния акт - Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение няма за последица липса на задължение, а от там и не води до недоказаност на административното нарушение. Ето защо Решението на АС – Хасково, постановено по административното производство не обвързва нито административно-наказващия орган, нито съдът, който разглежда законосъобразността на издаденото наказателно постановление.

В този смисъл, макар и в областта на данъчното право е Тълкувателно решение № 1 от 7.05.2009 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., НК, съгласно което извършването на данъчна ревизия и издаването на ревизионен акт, респ. влизането му в сила, не е необходима предпоставка за определяне на данъчното задължение по чл. 255 от НК (чл. 255 - 257 от НК, редакция ДВ, бр. 62/1997 година) и за ангажиране на наказателната отговорност по тези норми на закона. В Тълкувателното решение е направен извод за автономност и независимост на административното и наказателното производства в областта на данъчните правоотношения. Посочено е, че резултатите от проведено административно производство не обвързват наказателното производство. По тези съображения, считам, че резултата от проведеното административно производство, с което е отменен административен

акт - Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 19.02.2011г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково не обвързва съдилищата при разрешаване на спор за законосъобразност на наказателно постановление .

Не споделям правните аргументи на мнозинството от съдебния състав, че след като на основание чл.177, ал.1, изр. 2-ро от АПК, Решение № 684/16.12.2011г. постановено по Адм.дело № 333/2011г. по описа на Административен съд – Хасково, с което е отменено Постановление от 19.02.2011г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково има действие по отношение на всички, то това решение обвързва съдилищата при проверка законосъобразността на издадено наказателно постановление да приемат, че не е извършено административно нарушение. Безспорно разпоредбата на чл.177, ал.1, изр.2-ро от АПК предвижда действие на решението спрямо всички, но това му действие е само по отношение на спора, който се разрешава, а именно, че Постановление от 19.02.2011г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково е незаконосъобразен административен акт. Това решение няма обвързващо действие по спора за законосъобразност на издаденото наказателно постановление, който следва да се разреши в отделно и независимо административно-наказателното производство, за което е ирелевантен факта за законосъобразност на Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение.

Съдия:

Х. Съставлява ли процесуално нарушение конституирането на ответници пред районните съдилища в производствата по ЗАНН на юридическите лица, към чиито звена принадлежи административнонаказващият орган, вместо на самото обособено звено, което обаче не е юридическо лице?

Чл. 61 ал. 1 от ЗАНН предвижда, че при обжалването на НП и ЕФ се призовават /като ответна страна пред районния съд/ учреждението или организацията, чийто орган е издал постановлението или фиша. Легално определение на термините „учреждение” и „организация” липсва в ЗАНН. Предвид структурата на държавните администрации, действала към момента на първоначалното приемане на тази разпоредба – 1969г., измежду различните звена на изпълнителната власт е нямало такива, които да са били признати за юридически лица. Като непроменена в тази си част, нормата на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН създава особена правосубектност относно възможните ответници по делата с административнонаказателен характер, разглеждани пред районния съд, като не ограничава, че като ответна страна може да участват само тези учреждения и организации със статут на юридически лица. Наред с това следва да се посочи, че издатели на наказателни постановления принадлежат едновременно както към администрациите – юридически лица на изпълнителната власт, така и към обособените звена на тези администрации, без значение дали тези структури са юридически лица. В този смисъл, дори пред съда в производството по обжалване на

НП да бъде конституирано по-горестоящото звено – юридическо лице на това, към което непосредствено принадлежи органът – издател на постановлението, то това не съставлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила, имащо отношение към надлежната пасивна легитимация в производството по жалбата срещу наказателното постановление. Следва обаче да се има предвид, че само конституираната пред районния съд ответна страна притежава правото на касационна жалба при негативно за нея решение на първоинстанционния съд.

ХІ. Нормата на чл. 188, ал. 1, изр. II-ро от ЗДвП предвижда ли отделен, самостоятелен състав на административно нарушение, чието изпълнително деяние се осъществява чрез непосочването от собственика на автомобила, на лицето, което е управлявало МПС при извършване на нарушение по ЗДвП?

Разпоредбата на чл. 188, ал. 1, изр. II-ро от ЗДвП предвижда, че собственикът на МПС се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Цитираната норма установява отговорното лице, което следва да понесе административно-наказателна отговорност в случаите, когато органът не е успял да установи водача на превозното средство към момента на извършване на противоправното деяние и непосочването от собственика, че друго, различно от него лице е управлявало превозното средство. В този смисъл чл. 188, ал. 1, изр. II-ро от ЗДвП създава оборима презумпция относно извършителя на противоправното деяние, а не нов самостоятелен състав на нарушение, отделно от това, което е установено от контролните органи. При електронните фишове, законът е лимитирал времево и момента, до който собственикът на МПС, спрямо когото е издаден фишът, може да посочи лицето, което в действителност е управлявало превозното средство на датата на нарушението.

ХП. Редовност на връчването на наказателните постановления. Връчване на наказателните постановления чрез поща/ куриер. Удостоверяване на отказ за получаване на пощенска пратка, съдържаща наказателно постановление.

Съгласно нормата на чл. 58, ал. 1 от ЗАНН, препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение. В цитираната разпоредба законодателят не е уредил изрично начина, по който следва да бъде извършено връчването, нито кръга на лицата, чрез които нарушителят може да получи надлежно постановлението. Поради това, по отношение на избора на начин на връчване, административнонаказващият орган разполага с всички възможности да осъществи това действие, стига да удостовери получаването на препис от НП срещу подпис от нарушителя или от трето лице, чрез което е възможно връчването. Ето защо, ако НП е изпратено до нарушителя по пощата и същият е удостоверил с подписа си получаването му, то не е налице нередовност на връчването, доколкото поставеният в чл. 58, ал. 1 от ЗАНН резултат е постигнат.

Повече проблеми в практиката създават случаите, когато адресатът на пратката, с която му се изпраща препис от НП, откаже да получи същата. Удостоверяването на този отказ е от съществено значение за установяване редовността на връчване на постановлението, респ. за установяване на датата на връчване при условията на отказ на нарушителя. В този случай, следва да се приложат правилата за връчване на призовки и съобщения по НПК, независимо дали на основание препращащата норма

на чл. 84 от ЗАНН /която е приложима единствено за съдебните производства/ или по аналогия, съобразно чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове. В този смисъл отказът за получаване на пратката, съдържаща препис от НП, следва да бъде удостоверен по реда на чл. 180, ал. 4 от НПК. По този начин се създава ясна гаранция, че действително нарушителят е отказал да получи пратката, съдържаща препис от издаденото срещу него НП, от който момент е започнал да тече и срокът за обжалване на постановлението пред съответния районен съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№2

03. 04. 2014г., гр. Хасково

Административен съд - Хасково, в закрито заседание на трети април през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА ТОЧКОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ПЕТЯ ЖЕЛЕВА

2. КРЕМЕНА КОСТОВА-ГРОЗЕВА

като разгледа докладваното от Председателя частно канд № 135 по описа за 2014 година, за да се произнесе взе предвид следното:

**Производството е по реда на 229 ал. 1 т. 1 от
Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.**

Образувано е по частна жалба от А.Ф.А. ***, със съдебен адрес- гр. Д., бул. „Г. С. Р.” № **, подадена чрез пълномощник, против определение от 19. 02. 2014г., постановено в с. з. от същата дата по нахд № 40/ 2014г. по описа на Районен съд- Димитровград, с което е прекратено производството по делото.

В частната жалба се излага оплакване за неправилност на оспорения съдебен акт, поради несъответствието му с материалния закон. Обосновава се, че за да прекрати производството по нахд № 40/ 2014г., Районен съд- Димитровград приел за просрочена жалбата на А.Ф.А. против Наказателно постановление № 2590/ 17. 12.

2013 г. на Директора на Регионална дирекция на горите-Кърджали към Изпълнителна агенция по горите - София. Първостепенният съд не отчел, че процесното постановление не било надлежно връчено на наказаното лице, поради което срокът за обжалването му не бил започнал да тече, респ. не бил и пропуснат към датата на подаване на жалбата пред съда. В тази насока се излагат аргументи, че на първо място в полученото от частния жалбоподател писмо от РДГ- Кърджали на 27. 12. 2013г. не се съдържало обжалваното НП, за да се счита тази дата за поставяща срока за обжалване пред съда на постановлението. Независимо от обстоятелството, че на обратната разписка за доставяне на пощенската пратка било посочено, че в пликът се съдържал екземпляр от НП, то този запис върху разписката за доставяне не съставлявал доказателство за съдържанието на пратката, тъй като дори не било ясно кога бил създаден. Дори обаче да се приемело, че в доставения на частния жалбоподателя пощенски плик действително се съдържал препис от процесното НП, то връчването не било редовно, тъй като правилата на чл. 180 ал. 1- ал. 7 от НПК, приложими при връчването на НП съобразно нормата на чл. 84 от ЗАНН, не предвиждали подобен начин на връчване. Моли се за отмяна на обжалваното определение и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените действия по разглеждане на жалбата на А.Ф.А. против Наказателно постановление № 2590/ 17. 12. 2013г. на Директора на Регионална дирекция на горите - Кърджали към Изпълнителна агенция по горите - София.

Съдът като прецени доводите на жалбоподателя и провери законосъобразността на обжалваното определение приема частната жалба за допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок. Разгледана по същество е неоснователна.

С определение, постановено в проведеното на 19. 02. 2014г. открито съдебно заседание по нахд № 40/ 2014г., Димитровградският районен съд е прекратил производството по делото, като е изложил мотиви за просрочие, респ. недопустимост на жалбата на А.Ф.А. против Наказателно постановление № 2590/ 17. 12. 2013г. на Директора на Регионална дирекция на горите - Кърджали към Изпълнителна агенция по горите - София.

Определението е правилно.

Видно от представеното към административно-наказателната преписка Известие за доставяне с идентификатор PS 6620 008JS3 Н на „Български пощи” ЕАД- София, срещу подпис на 27. 12. 2013г. А.Ф.А. е получил писмо, с изрично посочено съдържание - НП № 2590/ 17. 12. 2013г. Това Известие за доставяне не е оспорено от настоящия частен жалбоподател, поради което следва да бъде прието като установяващо, че на 27.12.2013г. е връчвано на наказания Наказателно постановление № 2590/ 17. 12. 2013г. на Директора на Регионална дирекция на горите - Кърджали. Фактът за съдържанието на изпратеното от РДГ - Кърджали писмо до А.Ф.А., а именно, че в пощенската пратка се е съдържал екземпляр от Наказателно постановление № 2590/ 17. 12. 2013г. на Директора на Регионална дирекция на горите- Кърджали, се потвърждава косвено и от

представеното в заверен вид копие от постановлението от самия наказан към подадената пред районния съд жалба. Ето защо, следва да се приеме, че от наличните по делото доказателства се установява, че на 27.12. 2013 г. А.Ф.А. е получил препис от НП № 2590/ 17.12. 2013 г. на Директора на РДГ- Кърджали, съдържащ се в писмовна пратка с идентификатор PS 6620 008JS3 Н на „Български пощи” ЕАД - София.

Досежно това дали изпращането чрез пощата на екземпляр от НП съставлява надлежен начин на връчване на постановлението, съдът намира че следва да се отговори положително на този въпрос. Съгласно нормата на чл. 58 ал. 1 от ЗАНН, препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение. В цитираната разпоредба законодателят не е уредил изрично начина, по който следва да бъде извършено връчването, нито кръга на лицата, чрез които нарушителят може да получи надлежно постановлението. Поради това, по отношение на избора на начин на връчване административнонаказващият орган разполага с всички възможности да осъществи това действие, стига да удостовери получаването на препис от НП срещу подпис от нарушителя или от трето лице, чрез което е възможно връчването. Поради тези съображения, ако НП е изпратено до нарушителя по пощата и същият е удостоверил с подписа си получаването му, както се установява в разглеждания случай, то не е налице нередовност на връчването, доколкото поставеният в чл. 58 ал. 1 от ЗАНН резултат е постигнат.

С оглед горните съображения, респ. възприетото

за извършено на 27.12.2013г. редовно връчване на наказаното лице на препис от НП № 2590/ 17.12.2013г. на Директора на РДГ- Кърджали, то седмодневният срок по чл. 59 ал. 2 от ЗАНН за оспорване на постановлението пред съда е изтекъл на 03. 01. 2014г.- петък, присъствен ден. Жалбата срещу посоченото НП е подадена до Районен съд- Димитровград чрез пощенска пратка на 06. 01. 2014г., видно от поставеното върху пощенския плик клеймо, както и от събраното по инициатива на първостепенният съд писмо с рег. индекс 29/ 27.01. 2014 г. на Началник пощенска станция - Димитровград. Ето защо, правилно е прието, че оспорването на А. против процесното НП, като осъществено след срока по чл. 59 ал. 2 от ЗАНН се явява недопустимо, поради просрочие на жалбата, респ. законосъобразно е прекратено и образуваното нахд № 40/ 2014г. по описа на РС - Димитровград.

Поради изложените съображения, проверяваното определение, постановено в о. с. з. на 19.02.2014 г. по нахд № 40/ 2014г. по описа на Димитровградския районен съд се явява правилно, респ. следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение от 19.02.2014 г., постановено в открито с. з., проведено на същата дата по нахд № 40/ 2014г. по описа на Районен съд - Димитровград, с което е прекратено производството

делото поради просрочие, респ. недопустимост на подадената от А.Ф.А. *** жалба срещу Наказателно постановление № 2590/ 17. 12. 2013г. на Директора на Регионална дирекция на горите - Кърджали към Изпълнителна агенция по горите - София.

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

ХІІІ. Съществува ли правна възможност за протестирането на издадени НІ в хипотезата на чл. 232, ал. 1 от Закона за митниците и чл. 107д от Закона за акцизите и данъчните складове?

Разпоредбите на чл. 232, ал. 1 от Закона за митниците и чл. 107д от Закона за акцизите и данъчните складове предвиждат възможност за съставяне на акт за установяване на административно нарушение при неизвестен нарушител и издаване на наказателно постановление, с което се отнема предметът на противоправното деяние, като постановлението влиза в сила незабавно след издаването му. Наказателното постановление не подлежи на обжалване, но това не дерогира правото на прокурора, предвидено в чл. 59, ал. 2 от ЗАНН да подаде протест срещу него. Това право не е обвързано с влизането в сила на наказателното постановление като необжалваемо, аргумент за което тълкуване се намира както в нормата на чл. 64, б. „б” от ЗАНН, така и съобразявайки различните срокове, предоставени за обжалване и за протест на едно наказателно постановление. След като протестът се подава от прокурор и при спазване на предвидения в чл. 59, ал. 2 от ЗАНН двуседмичен срок от издаването на наказателното постановление, то са налице всички установени от закона предпоставки той да бъде приет за процесуално допустим и разгледан по същество. В общите правила относно административните нарушения и наказания, реда за установяване на административните нарушения, за налагане и изпълнение на административните наказания и осигуряване необходимите гаранции за защита правата

и законните интереси на гражданите и организациите, предвидени в ЗАНН, няма въведени изисквания относно процесуалната легитимация на прокурора да започва съдебно производство по проверка законосъобразността на едно наказателно постановление. Регламентираната в ЗАНН възможност прокурорът да подаде протест срещу наказателното постановление, се явява пряк израз на правомощията на прокуратурата по чл. 127, т. 5 от Конституцията на Република България да предприема действия по отмяна на незаконосъобразни актове, предвидена като средство за защита на обществения интерес, което не е ограничено от преклудиране правото на жалба за адресата на НП, или от влизането в сила на наказателното постановление като необжалваемо.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№28

гр. Хасково, 08.11.2012 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ХАСКОВО, в закрито заседание на осми ноември две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВА БАЙНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВАСИЛКА ЖЕЛЕВА

2. КРЕМЕНА КОСТОВА - ГРОЗЕВА

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от съдия В.Желева ЧКАН дело №440 по описа на съда за 2012 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.229 от АПК, във вр. с чл.63 от ЗАНН.

Милена Недева Славова – Прокурор при Районна Прокуратура – Свиленград, обжалва с частна жалба Определение от 24.09.2012 г., постановено по АНД №527 по описа на Свиленградския районен съд за 2012 година. С обжалваното протоколно определение съдът е прекратил производството по цитираното дело, образувано по протест на Районна Прокуратура – гр.Свиленград срещу наказателно постановление /НП/ №982/2012 от 04.07.2012 г. на Началник на Митница

Свиленград, поради недопустимост на съдебния контрол по отношение на издаденото наказателно постановление.

В частната жалба се твърди, че определението е неправилно поради нарушение на материалния закон. Излагат се съображения, че макар административно-наказващият орган да се е произнесъл, че наказателното постановление влиза в сила веднага и се изпълнява от момента на издаването, позовавайки се на чл.232, ал.2 от ЗМ, то тази разпоредба противоречала изцяло на чл.6, т.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи/ЕКЗПЧОС/, а нормата на чл.6, т.1 от Конвенцията била общоприложима и важала за всички производства, а не само за наказателните. Навеждат се подробни доводи, че в практиката си Съдът по правата на човека в Страсбург е дал по-широко тълкуване на понятието „наказателно обвинение”, като в него се включвало не само обвинението за извършено престъпление, но и обвинението за други нарушения. Нормата била приложима и по отношение на административните нарушения, когато за тях има предвидени финансови санкции и те са наказателни по своя характер, тъй като независимо, че се реализира по административен ред, административнонаказателната отговорност била израз на държавна наказателна репресия, а регулиращата я нормативна уредба – подчинена на основните принципи на наказателното право. Нормата на чл.13 от ЕКЗПЧОС регламентирала, че всеки, чиито права и свободи, предвидени в Конвенцията, са нарушени, трябвало да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита, което предполагало и гарантиран достъп

до правосъдие, т.е. право на жалба пред съответния съд. С още по-голяма сила това важало за възможността на прокуратурата да протестира подобни актове в защита на обществените права и законни интереси на гражданите. Навеждат се и доводи, че правото на достъп до съд било регламентирано и в член 47, абзац първи от Хартата на основните права на Европейския съюз, приложение на Лисабонския договор и част от първичното право на ЕС, задължително и за българската държава. Претендира се обжалваното определение да бъде отменено, а делото да бъде върнато на Районен съд – Свиленград за разглеждане по същество на протеста за проверка на наказателното постановление.

Административно наказващият орган не ангажира становище по частната жалба.

Съдът, като взе предвид представените писмени доказателства, намира частната жалба за процесуално допустима, като депозирана в срок и от надлежна страна.

От фактическа страна се установява следното:

С НП №982/2012 от 04.07.2012 г. Началникът на Митница Свиленград, на основание чл.53 от ЗАНН, във връзка с чл.233, ал.4 и ал.1 от Закона за митниците /ЗМ/, отнема в полза на Държавата от неизвестен извършител стоки, подробно описани в НП по вид, марка и количество, с митническа стойност 9687.85 лева, като не налага административно наказание „глоба”, тъй като нарушителят е неизвестен. В наказателното постановление е посочено, че то влиза в законна сила и се изпълнява от момента на издаването му, на основание чл.232, ал.1 от ЗМ.

По протест, подаден на 17.07.2012 г. от М.Н. С. – Прокурор при Районна прокуратура – Свиленград против цитираното наказателно постановление, е образувано съдебно производство по АНД №527/2012 г. по описа на Свиленградския районен съд. С определение, постановено в съдебно заседание на 24.09.2012 г., състав на Свиленградския районен съд е прекратил производството по делото, с мотиви, че съгласно изискванията на Закона за митниците наказателното постановление е влязло в сила на датата на постановяването му и като такова не подлежи на обжалване.

Настоящата инстанция не споделя извода на районния съд, че процесното наказателно постановление не подлежи на съдебен контрол. До този извод съдът е достигнал, вземайки предвид разпоредбата на чл.232, ал.1 от ЗМ, съгласно която, когато нарушителят е неизвестен, актът се подписва от актосъставителя и от един свидетел и не се връчва, а в този случай се издава наказателно постановление, което влиза в сила от момента на издаването му.

Касационната инстанция счита, че в конкретния случай тази разпоредба не намира приложение. Съгласно общите правила за обжалване на наказателните постановления, регламентирани в Раздел V на Глава трета от ЗАНН, наказателното постановление подлежи на обжалване пред районния съд, в района на който е извършено или довършено нарушението. Според чл.59, ал.2 от ЗАНН, нарушителят и поискалият обезщетение могат да обжалват постановлението в седемдневен

срок от връчването му, а прокурорът може да подаде протест срещу него в двуседмичен срок от издаването му. В Раздел VI от ЗАНН, озаглавен „Влизане в сила на наказателните постановления”, е посочено, че влизат в сила наказателните постановления, които: чл.64, б.,а” - не подлежат на обжалване; б.,б” - не са били обжалвани в законния срок; б.,в” - са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Действително в протестираното НП №982/2012 от 04.07.2012 г. на Началника на Митница Свиленград е посочено, че то влиза в законна сила и се изпълнява от момента на издаването му, на основание чл.232, ал.1 от ЗМ, но тази разпоредба е приложена с оглед на това, че АУАН и НП се издава срещу неизвестен извършител и липсва индивидуализиран адресат на наказателното постановление, легитимиран да обжалва същото. Наказателното постановление не подлежи на обжалване, но това не дерогира правото на прокурора, предвидено в чл.59, ал.2 от ЗАНН, да подаде протест срещу него. Това право не е обвързано с влизането в сила на наказателното постановление като необжалваемо, аргумент за което тълкуване съдът намира както в нормата на чл.64, буква „б” от ЗАНН, така и съобразявайки различните срокове, предоставени за обжалване и за протест на едно наказателно постановление. След като протестът е бил подаден от прокурор и при спазване на предвидения в чл.59, ал.2 от ЗАНН двуседмичен срок от издаването на наказателното постановление, то са налице всички установени от закона предпоставки той да бъде приет за процесуално допустим и разгледан по същество. В общите правила

относно административните нарушения и наказания, реда за установяване на административните нарушения, за налагане и изпълнение на административните наказания и осигуряване необходимите гаранции за защита правата и законните интереси на гражданите и организациите, предвидени в ЗАНН, няма въведени изисквания относно процесуалната легитимация на прокурора да започва съдебно производство по проверка законосъобразността на едно наказателно постановление. Регламентираната в ЗАНН възможност прокурорът да протестира наказателното постановление, се явява пряк израз на правомощията на прокуратурата по чл.127, т.5 от Конституцията на Р. България да предприема действия по отмяна на незаконосъобразни актове, предвидено като средство за защита на обществен интерес, което не е ограничено от преклудирането правото на жалба за адресата на НП, или от влизането в сила на наказателното постановление като необжалваемо.

Като е приел, че производството по делото следва да бъде прекратено по съображения, че наказателното постановление не подлежи на обжалване, Свиленградският районен съд е приложил неправилно закона, което е основание обжалваното определение да бъде отменено, а делото да се върне на същия състав на съда за разглеждане по същество протеста на Районна прокуратура – Свиленград.

Водим от гореизложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение от 24.09.2012 г. на Свиленградския районен съд, с което се прекратява производството по АНД №527/2012 година.

ВРЪЩА делото на Свиленградския районен съд за продължаване на процесуалните действия и разглеждане на протеста на Районна прокуратура - Свиленград.

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

XIV. Условия за издаване на НП в хипотезата на чл. 44, ал. 4 от ЗАНН. Изискването за представяне на писмени възражения към АУАН и връзката му с възможността за издаване на НП преди изтичане на срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Предпоставката за изпращане на съставения АУАН незабавно на административнонаказващия орган, в хипотезата на чл. 44, ал. 4 от ЗАНН, е нарушителят да няма постоянен адрес на територията на Република България. Изречение второ на цитирания чл. 44, ал. 4 от ЗАНН предвижда и прилагането към АУАН на дадените от нарушителя – най - често водач на МПС, писмени обяснения или възражения. Това незабавно изпращане на АУАН, с приложените към него писмени обяснения или възражения на нарушителя, намира отражение в това, че съгласно чл. 52, ал. 1, изр. II-ро от ЗАНН административнонаказващият орган се произнася в деня на получаване на административнонаказателната преписка, т.е. не изчаква изтичането на срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, в който извършителят на противоправното деяние може да даде допълнителни писмени възражения по констатациите, обективирани в акта.

Изхождайки от цитираната нормативна база, следва извод, че предоставянето на актосъставителя на писмени обяснения /възражения по АУАН от извършителя не съставлява въобще условие, а още по- малко съществено такова, за изпълнение на процедурата, регламентирана в чл. 52, ал. 1, изр. II-ро, вр. чл. 44, ал. 4 от ЗАНН. В тези случаи, с оглед гарантиране правото на защита на

извършителя, е нужно обаче актосъставителят винаги да е запознал нарушителя с възможността да даде писмени обяснения/ възражения по съставения му АУАН незабавно, тъй като в коментираната „незабавна административнонаказателна процедура” е дерогирана възможността на извършителя, дадена му с чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Р Е Ш Е Н И Е
№246/05.06.2013 г. гр. Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ХАСКОВО в открито
съдебно заседание на двадесет и втори май две хиляди
и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВА БАЙНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВАСИЛКА ЖЕЛЕВА

2. КРЕМЕНА КОСТОВА - ГРОЗЕВА

Секретар: Д.А.

Прокурор: Елеонора Иванова

като разгледа докладваното от съдия В.Желева КАН
дело №183 по описа на съда за 2013 година, за да се
произнесе, взе предвид следното:

**Касационното производство е по реда на глава
дванадесета от Административнопроцесуалния
кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от
ЗАНН.**

Образувано е по касационна жалба от М.А., подадена
чрез процесуален представител - адв.К.Т., с посочен по
делото адрес за призоваване гр.С., ул.,„Г.Б.” **, против
Решение №373/23.01.2013 г., постановено по НАХД
№157 по описа на Харманлийския районен съд за 2012 г.

В касационната жалба се твърди, че решението
е постановено в противоречие на закона и при
допуснати съществени процесуални нарушения в хода

на административно-наказателното производство. Навеждат се доводи, че съдът неправилно приел, че при предявяване на АУАН и издаване и връчване на НП не били допуснати съществени нарушения на закона. В тази връзка се твърди, че съставеният АУАН не бил предявен надлежно на лицето по смисъла на чл.43, ал.1 от ЗАНН и във връзка с императивните разпоредби на НПК. НП било издадено в деня, когато бил съставен и предявен АУАН, при това без лицето да разбере, че има право да направи възражение или обяснение пред АНО. На основание чл.55, ал.3 от НПК, съставеният акт и издаденото НП следвало да бъдат представени на лицето - турски гражданин, с превод на турски език. Твърди се, че на основание чл.21, ал.2 от НПК на М.А. следвало да му бъде назначен преводач от турски език, АНО не назначил преводач на същия, а районният съд неправилно приел, че такъв бил назначен. В съставения АУАН като преводач бил записан Д.Х.С.М., който обаче не придобил качеството на такъв, тъй като не бил предупреден за отговорността, която носи за неверен превод по чл.290, ал.2 от НК. Навеждат се подробни съображения, че дори да се приемело, че Мехмедов е обяснил на М.А. на турски език нарушението, за което му бил съставен АУАН и той е разбрал какво нарушение му се вменява, АНО издал НП, без да спази срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Горното било съществено процесуално нарушение, което съдът не констатирал. Освен това се твърди, че нарушението било недоказано, а като приел, без да е доказано, че М.А. е извършил нарушение по АЕТР, районният съд постановил неправилно и необосновано решение. Претендира се отмяна на решението и постановяване на друго, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът, Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ” - Хасково, не ангажира становище по жалбата. Представителят на Окръжна прокуратура - Хасково пледира за оставяне в сила на обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Административен съд – Хасково, след проверка на оспореното решение във връзка с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С оспореното решение Харманлийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление №45-0000449/25.04.2012 г. на Началника на ОО „КД-ДАИ” – Хасково, с което на М.А., за нарушение на чл.8, §1, изр.1 от АЕТР ДВ бр.28 от 1995 г. във вр. с чл.78, ал.1, т.1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвТП) и чл.2, §3 от Регламент 561, е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1500 лева, на основание чл.93б, ал.7, т.3 от ЗАвТП. Наказанието е наложено за това, че на 25.04.2012 г., около 09:50 ч. в района на гр.Симеоновград – изход за гр.Харманли, М.А. извършва международен превоз на товари /вентилатори/ от Румъния за Турция, видно от СМР №0749/24.04.2012 г., управлявайки влекач „Мерцедес” с рег.№***** и прикачено полуремарке с рег.№*****, собственост на фирма „GOKAY LOGISTIK” Турция, като за 24-часовия период, започващ в 12:00 часа на 24.04.2012 г. до 12:00 ч. на 25.04.2012 г., водачът не е ползвал и не е в състояние да ползва намалена дневна почивка от минимум 9 последователни часа /ползвал само 5 часа и 30 минути/, като намалението е над 2 часа, видно от тахографски листи на водача от 24 и 25.04.2012 г. Според НП с горното М.А. виновно е нарушил чл.8,

§1, изр.1 от АЕТР ДВ бр.28 от 1995 г., във вр. с чл.78, ал.1, т.1 от ЗАвтП и чл.2, §3 от Регламент 561.

За да постанови обжалваното решение, съдът е установил, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения. Приел е за доказано по безспорен начин, че санкционираното лице е извършило описаното в АУАН и НП нарушение, поради което при спазване на закона правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност и наказанието е правилно определено по вид и размер.

При касационната проверка настоящата инстанция намира, че обжалваното решение е постановено при изяснена фактическа обстановка, като относимите факти са възприети въз основа на допустими доказателствени средства, събрани по изискуемия процесуален ред. Фактическите изводи са направени след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства. Изводите на районния съд, че жалбоподателят е осъществил състава на административно нарушение са правилни и обосновани, същите не противоречат на събраните по делото доказателства и изцяло се споделят от настоящата инстанция, поради което не е необходимо да се преповтарят.

Настоящият състав намира за неоснователни наведените в касационната жалба възражения, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, които съдът не отчел. В случая не са налице съществени нарушения на процесуални правила, които да опорочават процедурата по административното наказване, в каквато насока са и изводите на районния съд. Правилно съдът е приел, че АУАН е преведен на нарушителя, който безспорно е чужденец и няма данни да владее български език, от

преводач, който с подписа си е удостоверил верността на извършения от него превод. Актът е бил прочетен на М.А. от лице, владеещо турски език, бил му е разяснен смисъла на нарушението, извършено от него. Обоснован е изводът на районния съд, че нарушителят е разбрал какво му е вменено да е извършил и дори обяснил защо го е извършил в устен разговор. Безспорно АУАН е бил съставен в присъствие на М.А., бил му е прочетен, преведен, бил му е разяснен и подписан от него, след като е заявил, че няма възражения. Горното се установява и от показанията на разпитаните по делото свидетели, включително и от показанията на свид.М., който изрично сочи, че е прочел акта на турския гражданин, като пояснява, че се справил с превода. Свидетелят заявява в показанията си също, че на турския гражданин му станало ясно за какво му пишат акта, дори започнал да обяснява защо не си е използвал нормалната почивка. С оглед изложеното, и доколкото в АУАН, а и в НП е достатъчно ясно описано нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата и доказателствата, които го потвърждават, в случая не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират и по никакъв начин не е възпрепятствано или ограничено правото му на защита, включително правото му да даде обяснения по АУАН.

На следващо място, неоснователни са наведените в касационната жалба доводи за незаконосъобразност на НП поради издаването му без да бъде спазен срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН. В разпоредбата на чл.44, ал.4 от ЗАНН изрично е предвидено, че когато нарушителят няма постоянен адрес в Република България, съставеният акт се предоставя незабавно на наказващия орган, като към акта се прилагат писмени обяснения или възражения на

водача. Доколкото в случая не е спорно, че нарушителят е турски гражданин, който няма постоянен адрес в Република България, правилно е процедирано именно по указания в цитираната разпоредба начин и не е допуснато процесуално нарушение с издаването на АУАН и НП на една и съща дата.

Неоснователни са и твърденията, че посоченото в АУАН и НП нарушение било недоказано. От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява по категоричен и несъмнен начин, че М.А. виновно е извършил административното нарушение, така, както е описано в АУАН и НП. Обосновано в първоинстанционното решение е прието, че жалбоподателят съзнателно е нарушил разпоредбите на чл.8, §1, изр.1 от АЕТР ДВ бр.28 от 1995 г., във вр. с чл.78, ал.1, т.1 от ЗАвтП и чл.2, §3 от Регламент 561, като през 24-часовия период от време - от 12:00 часа на 24.04.2012 г. до 12:00 часа на 25.04.2012 г., не е ползвал намалена дневна почивка от минимум 9 последователни часа, а ползвал само 5 часа и 30 минути, като намалението е над 2 часа. Несъмнено с оглед оставащото до края на посочения период време, водачът не е бил и в състояние да ползва тази почивка от минимум 9 последователни часа. Извършването на нарушението е видно от приетите без оспорване като доказателства по делото тахографски листове на водача от 24.04.2012 г. и 25.04.2012 г. За пълнота следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл.90 от ЗАвтП, данните, регистрирани върху тахографските листове или другите носители на информация, служат като доказателство за скоростта на движението на автомобилите и времето за управление, прекъсване и почивка на екипажите, поради което изцяло неоснователни са наведените

доводи в касационната жалба, че само с представянето на коментираните тахографски листи не можело да се приеме за доказано колко часа е почивал и колко часа е управлявал водачът в посочения период от време.

Съгласно разпоредбата на чл.93б, ал.7, т.3 от ЗАвтП, водач, който не спазва изискванията относно намалената дневна почивка, определени в Регламент (ЕО) №561/2006, в друг нормативен акт или в АЕТР, се наказва за намаляване на времето за намалена дневна почивка над 2 часа - с глоба 1500 лева. В случая, както е посочил и районният съд, наказанието е правилно определено по вид и размер, при спазване на закона.

Предвид изложеното, касационните оплаквания не намират опора в доказателствата по делото и са неоснователни. Районният съд е постановил е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон решение, което следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №373/23.01.2013 г., постановено по НАХД №157 по описа на Харманлийския районен съд за 2012 година.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

XV. Допустимо ли е издаването на наказателно постановление за деяние, за което е образувано и прекратено наказателно преследване срещу наказания по административен ред деец, преди изтичане на срока за обжалване на прекратителното определение на прокурора?

Съгласно чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, когато за деянието е възбудено наказателно преследване от органите на прокуратурата, административнонаказателното производство не се образува, а при констатиране, че деянието, за което е образувано административнонаказателно производство съставлява престъпление, производството се прекратява, а материалите се изпращат на съответния прокурор. Законовата цел на цитираните норми е да не се допусне едновременно наличието на две производства – едно наказателно и едно административнонаказателно, с които се преследва едно и също деяние, застрашаващо или увреждащо едни и същи защитени от правото отношения.

С издаването на наказателно постановление при наличието на висящо наказателно преследване за същото деяние, което е прекратено, но прекратителното постановление не е влязло в сила, административнонаказващият орган всъщност провежда при висящо все още наказателно производство и административнонаказателно такова, по отношение на едно и също деяние, застрашаващо или увреждащо едни и същи защитени от правото отношения. Същественото обаче е, че е налице постановление на прокурора в наказателното производство, с което последното е прекратено, като актът обаче не е придобил стабилитет.

Последното обстоятелство би оказало влияние върху проведеното административнонаказателно производство само при отмяната на прекратителното постановление. В този случай обаче съществува възможност за отмяна на НП по съдебен ред, вкл. и по реда на възобновяване на административно-наказателното производството. Поради това, формалното нарушение на чл. 33, ал. 1, и ал. 2 от ЗАНН в случаите на налично прекратително постановление на прокурора, чийто срок за обжалване не е изтекъл, не следва априори да бъде ценено като съществено нарушение при издаване на НП. Следва да се постигне единствено законовата цел на чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, а именно едно и също лице да не претърпи два пъти – по наказателен и административнонаказателен ред, репресия за осъщественото деяние, застрашаващо или увреждащо едни и същи охранявани от правото отношения.

Р Е Ш Е Н И Е
№ 266/22.07.2014г., гр. Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Хасково на девети юли през две хиляди и четиринадесета година, открито заседание, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВА БАЙНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВАСИЛКА ЖЕЛЕВА

2. КРЕМЕНА КОСТОВА-ГРОЗЕВА

Секретар: М.Ч.

Прокурор: Розалин Трендафилов

като разгледа докладваното от съдията Кр. Костова-Грозева КАНД №221 по описа на съда за 2014 година, за да се произнесе взе предвид

**Производството е по реда на чл.63 ал.1 изр.2 от
ЗАНН и глава XII, чл.208 и сл. от АПК.**

Обжалваното решение

С Решение №79/08.05.2014г., постановено по нахд №1318/2013г., Районен съд – Свиленград потвърдил Наказателно постановление №287/2013г. от 05.12.2013г. на Председателя на Патентното ведомство на Република България, с което за нарушение на чл.81, ал.1 от ЗМГО и на основание същия, на А.М.К. *** било наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева, а на осн. чл.81, ал.5 от ЗМГО било постановено

отнемане в полза на Държавата и унищожаването на шестдесет чифта спортни обувки, обозначени със знаци, сходни на марки рег. № 5271580 и рег. № 5271589.

Обстоятелства по обжалването

Недоволен от решението, наказаният А.М.К., в подадена чрез пълномощника адв. М. касационна жалба, го оспорва с мотиви за незаконосъобразност и необоснованост. В касационната жалба се твърди, че при съставяне на АУАН и НП били допуснати съществени нарушения, които самостоятелно обуславяли незаконосъобразност на постановлението и обосновавали отмяната му без разглеждане на спора по същество. В тази връзка се конкретизира, че за описаното в АУАН и НП деяние имало образувано и ДП №468/2013г. по описа на Районна прокуратура – Свиленград. Процесното наказателно постановление обаче било издадено преди влизането в сила на прекратителното постановление на прокурора по ДП №468/2013г., т.е. при неприключило наказателно производство за същото деяние. Твърди се още, че в описанието на деянието в АУАН и НП, липсвали посочени обстоятелства и факти, които да описвали нарушение по чл.81, ал.1 от ЗМГО, осъществено в лично качество.

Моли се за отмяна на обжалваното решение.

Ответната страна – Патентно ведомство на Република България, не изпращат представител и не ангажират становище по касационната жалба.

Представителят на Окръжна прокуратура–Хасково дава мнение за неоснователност на касационната жалба. Пледира проверяваното решение, като правилно и законосъобразно, да бъде оставено в сила.

Правни съображения

При съвкупната преценка на събрания доказателствен материал по делото, настоящият състав намира касационната жалба за допустима, като подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК и от лице, за което оспореното решение е изцяло неблагоприятно.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

От установените пред първа инстанция факти, в резюме се установява, че на 29.04.2013г. при извършена от служители на Митнически пункт „Капитан Андреево” на Митница-Свиленград проверка на пътуващите от Р.Турция в посока Р.България с микробус с ДКН РВ ...МА лица, било установено, че в личния багаж на пътника А.М.К. се съдържали стоки, обвити в черни полиетиленови чанти, облепени с тиксо. След разопаковането им било установено, че в същите се съдържали общо 80 чифта обувки, носещи знаци на запазените търговски марки „Адидас” /60 чифта/ и „Гучи” /20 чифта/. Стоките били иззети с Разписка № 0010864/29.04.2013г.

За това деяние, на 04.07.2013г. срещу А.М.К. било образувано досъдебно производство №468/2013г. по описа на РП – Свиленград, за извършено престъпление по чл.172б, ал.1 от НК. ДП било прекратено с Постановление от 04.12.2013г. на прокурор при РП – Свиленград, като постановлението влязло в сила на 14.03.2014г. Срещу касатора за вноса на процесните стоки – обувки, носещи знаци на запазени търговски марки, след получен сигнал от представител на маркопритежателя на марката „Адидас” – немското дружеството „Adidas” AG, на 17.07.2013г. била извършена проверка и от служители на

Патентно ведомство на Република България в склада на Митница - Свиленград, в който се съхранявали иззетите с Разписка № 0010864/29.04.2013г. стоки. След като установили, че 60-те чифта спортни обувки, носещи знаци на запазената търговска марка „Адидас”, сходни на марки с рег. №№ 5271580 и 5271598, регистрирани за стоки от кл. 25 на МКСУ, били внесени в Р.България и се използвали в търговската дейност, по смисъла на чл.13, ал.2, т.3 от ЗМГО, срещу А.М.К. било образувано административно-наказателно производство със съставяне на АУАН №98/17.07.2013г. Въз основа на този акт било издадено процесното НП, с което за нарушение на чл.81, ал.1 от ЗМГО – използване в търговската дейност по см. на чл.13, ал.2, т.3 от ЗМГО, като внася в Република България стоки – обувки, означени със знаци „ADIDAS”, сходни на марки рег. №№5271580 и 5271589, регистрирани за стоки от кл.25 на МКСУ, установени на 29.04.2013г., при внос от Р.Турция на МП „Капитан Андреево”, на основание чл. 81, ал.1 от ЗМГО на касатора било наложено наказание „глоба” в размер на 500 лева, а стоките – предмет на нарушението, били отнети в полза на държавата и предадени за унищожаване, съобразно нормата на чл.81, ал.5 от ЗМГО.

При коректно установена фактическа обстановка, районният съд изгражда обосновани и законосъобразни правни изводи.

Районният съд правилно приема, че НП, което е издадено въз основа на съставения на 17.07.2013г. АУАН, изхожда от компетентни органи, както и че съдържа законоустановените реквизити по чл.57, ал.1 от ЗАНН. Вмененото в отговорност на касатора нарушението на чл.81 ал.1 от ЗМГО е и доказано по несъмнен начин.

Единственото оплакване на касатора се свежда до

тезата му за допуснати две нарушения при съставянето на АУАН, които той определя като съществени и опорочаващи издаденото НП. Първото от тези твърдени нарушения е, че НП е издадено при наличието на висящо наказателно производство, образувано срещу касатора за същото деяние, преди влизането в сила на постановлението на РП – Свиленград за прекратяване на ДП. Второто оплакване се свежда до липса на ясно описание на деянието, от което да се обосноват белези на нарушение на чл.81, ал.1 от ЗМГО.

По първия спорен въпрос, настоящата инстанция приема оплакването на касатора за неоснователно. Действително и съгласно чл.33, ал.1 от ЗАНН, когато за дадено деяние има възбудено наказателно преследван от органите на прокуратурата, административно-наказателно производство не се образува. В случая се установява, че на 04.07.2013г. за процесното деяние, осъществено от касатора на 29.04.2013г., има образувано ДП №468/2013г. по описа на РП- Свиленград, което е прекратено с влязло в сила на 14.03.2014г. постановление. Същевременно, при извършената проверка на 17.07.2013г., срещу касатора е съставен АУАН от служител на Патентно ведомство, за същото деяние, квалифицирано като нарушение на чл.81, ал.1 от ЗМГО. Тези факти сочат, че в случая не е спазено правилото на чл.33, ал.1 от ЗАНН, като обаче това нарушение не може да се определи за съществено в конкретния случай. Целта на законовия текст на чл.33, ал.1 от ЗАНН е даване на правна гаранция за ненаказването на едно и също лице за едно и също деяние, както по наказателен, така и по административно-наказателен ред, т.е. това е гаранция за спазване на принципа „non bis in idem”. В случая обаче се установява, че образуваното срещу

А.М.К. ДП №468/2013г. по описа на РП- Свиленград за престъпление по чл.172б, ал.1 от НК е прекратено, респ. с постановяването на процесното НП срещу лицето не се прилага повторна репресия. Ето защо допуснатото в случая нарушение на чл.33, ал.1 от ЗАНН със съставения на 17.07.2013г. АУАН №98, въз основа на който е издадено процесното НП, не влече порочност на постановлението, доколкото с него не се наказва дееца два пъти за едно и също деяние.

Относно втория спорен по делото въпрос - липса на ясно описание на деянието, от което да се обосноват белезина на нарушение на чл.81, ал.1 от ЗМГО, касационната инстанция не приема същото за основателно. Видно, както от съдържанието на АУАН №98/17.07.2013г., така и от това на НП № 287/2013г. от 05.12.2013г., вмененото в отговорност на касатора деяние е описано, като използване в търговската дейност по см. на чл.13, ал.2, т.3 от ЗМГО, чрез внос в Република България на стоки – спорни обувки, означени със знаци „ADIDAS”, сходни на марки рег. №№5271580 и 5271589, регистрирани за стоки от кл.25 на МКСУ, установени на 29.04.2013г., при внос от Р.Турция на МП „Капитан Андреево” – нарушение на чл.81, ал.1 от ЗМГО. Т.е. посочени са всички съставомерни от обективна страна белези на вмененото в отговорност на касатора противоправно деяние, като правилна е преценката на районния съд и за наличието на субективния белег на нарушението – вината на дееца. В тази насока за прецизност на мотивите на настоящото решение следва да се посочи, че преценката на прокурора, че липсва субективния елемент от състава на престъплението по чл.172б, ал.1 от НК, осъществено чрез същото деяние, квалифицирано в процесното НП като нарушение на чл.81, ал.1 от ЗМГО, не обвързва по

никакъв начин нито административно-наказващия орган, нито въззивния съд, които на свой ред могат, въз основа на наличните доказателства, да направят преценката си за наличието или отсъствието на този необходим за съставомерността на наказуемото деяние елемент.

Доколкото в обжалваното решение подробно и обосновано районният съд се произнася относно всеки един от съставомерните елементи на деянието, осъществяващо нарушение на чл.81, ал.1 от ЗМГО, като направените фактически и правни изводи се споделят от настоящия съдебен състав, като са налице и правилни съображения за правилността на наложеното по вид и размер наказание, както и на постановеното отнемане в полза на Държавата на предмета на нарушението и предаването му за унищожаване, то проверяваният съдебен акт не е засегнат от визираното от касатора отменително основание, респ. като валиден, допустим и правилен съдебният акт следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221 ал. 2 предл. I – во от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 79/08.05.2014г., постановено по нахд №1318/2013г. по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Европейски съюз

ОПАК. Експерти в действие

Европейски социален фонд
Инвестиции в хората

Този документ е създаден в рамките на проект „Компетентни съдии и съдебни служители – гаранți за качествено правораздаване“, който се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Административен капацитет“, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския социален фонд.